EL PIRATA NEGRO

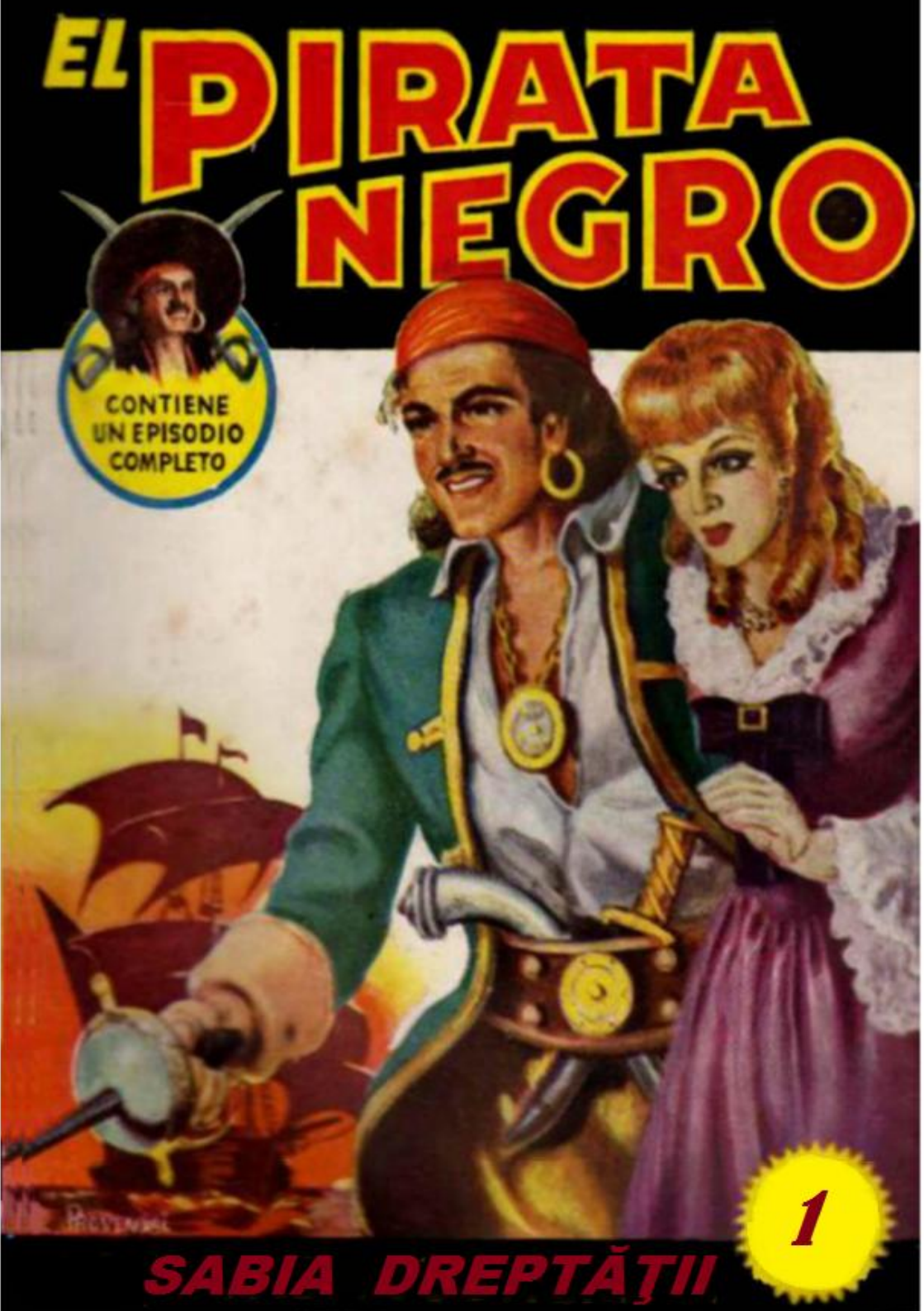

1

SABIA DREPTĂŢII

Arnaldo Visconti

Seria – Piratul Negru

1

La ESPADA JUSTICIERA

SABIA DREPTĂŢII

V.1.0

Tradusă şi revizuită Peter Potnicghe
Decembrie 2017 – Ianuarie 2018
Corectură – Şfaiţer Tiberiu

Mic rezumat

Primele patru romane din Piratul Negru, cu diferite aventuri, dar legate între ele, prezintă un justițiar al mărilor, un pirat neobişnuit, care arborează cu mândrie steagul spaniol. Dar justiția o foloseşte împotriva tuturor, indiferent de țară. Întotdeauna prezent în apărarea oamenilor de rând împotriva oricărei asupritor, indiferent de rang. Agitat, extrovertit, certăreț şi cuceritor în mare măsură, cu un caracter şi o personalitate puternică, adorat de oamenii care-l urmează şi execută fără îndoială ordinele, întotdeauna convinşi că sunt cea mai bună opțiune. Urmărit de autoritățile spaniole pentru piraterie (mai târziu va şti că, din cauza unei acuzații nedrepte), dar având o bună reputație în rândul locuitorilor de coastă. Povestea are loc în Panama, în 1693, atunci când Carlos Lezama are 33 de ani, purtând cu el un secret al său aproape permanent. Ştie de intriga secretarului personal al viceregelui, teribilul D'Almeida, mâna dreaptă, un colonel de gardă portughez, care acționa în cooperare cu frumoasa Olinda, o vrăjitoare indiană care locuia în junglă. Acesta va demasca această legătură la cererea Blancăi Viala, fiica viceregelui. Vom vorbi despre nobilul căpitan Raul de Montemar. Şi, desigur, de pirații săi de pe nava *El Aquila*[1], Mulatrul Juan secundul său, poreclit *Hundred spanken*[2], al doilea la comandă, atât de urât şi totuşi atât de loial, Tichli, cârmaciul, un negru uriaş cubanez sau Juanón, piratul cu fața nevinovată ca de copil, folosit întotdeauna ca spion. Personaje, de toate tipurile uşor de identificat, care poate, vor captiva cititorul, pentru sau împotrivă, dar întotdeauna într-o aventură continuă, cu ritm alert şi comploturi uneori mai simple şi altele mai complexe, bine dezvoltate, pentru a finaliza acest serial de aventuri.

Tradusă şi Revizuită – Peter Potnicghe – Decembrie 2017.

[1] El Aquila – Puiul de vultur.
[2] *Hundred* spanken – O sută de cicatrici.

CAPITOLUL I
Recepție la palat

La sfârşitul anului 1693, tunurile de la paza intrării în portul din Panama traseră şapte focuri consecutive. În Plaza Real sau adunat speriați panamezii, fără să ştie ca tunurile au tras decât lovituri oarbe[3], crezând că este un raid ale flotelor temuților corsari. Temperați, curând sau liniştit când se răspândi vestea, că tunurile au tras anunțând sosirea navei spaniole, care transporta pe fiica viceregelui guvernator. La distanță se putea vedea pe marea albastră, silueta grațioasă a navei cu catargele înalte pe care erau desfăşurate velele. În *forecastle*[4], o femeie, aproape o fată, se uita nemişcată la peisajul tropical, cu toată vegetația sa splendidă care se apropia.

Tânăra fată era fericită, pentru că, la urma urmei, a reuşit să se alăture tatălui său, după cinci ani de absență prelungită, în care a

[3] Lovituri oarbe – ghiulele fără praf de puşcă.

[4] Forecastle – asemănări cu turnurile unei fortărețe, se găseşte la arcul şi pupa navei.

trăit într-o mănăstire de maici din Avila, unde a primit o învățătură al cărei regulament disciplinat plictisitor, a fost un chin pentru un temperament plin de viață ca al ei.

Această plecare sa făcut fără probleme, în ciuda avertismentelor înfricoşătoare ale călugărițelor din mănăstire care au lansat imaginațiile lor, cum că, marea era plină de piraţi. Când nava a fost andocată în port, tânăra fată, urmărea cele două rânduri de soldați în uniforme, prezentând onorul, comandați de un colonel arogant, cu o perucă albă care încadra o față cu caracteristici dure şi energice.

Tânăra, până atunci căutase prin toată mulțimea de pe dig, chipul tatălui său, pe care nu-l zării.

— Nu văd pe tatăl meu, Adela. Întotdeauna am presupus că sosirea mea, a fost aşteptată cu nerăbdare.

— Guvernatorul are multe lucruri importante pentru a face față. Cavalerul care a venit să ne întâmpine la bord, este cu siguranță secretarul lui, colonelul d'Almeida.

Bruno d'Almeida se plecă politicos în fața celor două femei, făcând o reverență cu pălăria în special în fața tinerei de doar şaisprezece ani, care era în mod natural o talentată femeie… ea fiind de fapt fiica viceregelui guvernator.

— Permiteți-mi, domnişoară, ca în numele tatălui vostru să vă ofer cel mai cald bun venit, la care adaug salutul meu respectuos. Sunt colonel secretar Bruno d'Almeida şi comandantul trupelor sale.

— Sunteți, domnul d'Almeida? întrebă ea, în timp ce el avu tendința de a o prinde de mâna.

Colonelul ofensat îşi strânse buzele într-un rictus batjocoritor.

— Tatăl vostru m-a trimis să vă întâmpin, transmițând, să acceptați scuzele sale pentru că nu a putut să vă primească personal. O boală prematură, țintuieşte pe excelenta sa în palat.

Cu un gest arogant, Bruno d'Almeida le-a spus oamenilor să ridice bagajele voluminoase din jurul celor două femei. Adela Sanchez, menajera opulentă şi mama adoptivă a fiicei viceregelui, se retrase discret cinci paşi înapoi. Ea putea studia aspectul fizic al colonelului, găsind de cuviință că era un bărbat frumos şi galant, care îşi purta fără să arate cei patruzeci de ani pe care probabil, îi avea. Dar în ochii lui verzi, avea o privire rece, care nu-i plăcea şi care-l făcea respingător.

Cele două rânduri de soldați au prezentat armele, atunci când

tânăra însoțită de colonel, a trecut prin fața loc, îndreptându-se spre trăsura care-i aştepta. Lăsând locurile lor de muncă, o mulțime uriaşă s-au adunat pe străzile capitalei. Au vrut să vadă dacă venirea tinerei spaniole, ar putea reprezenta pentru ei o speranță.

Viala, fata albă se uită curioasă prin cadrul ferestrei, în timp ce caii galopau trăgând trăsura, putând să-şi dea seama că fețele celor care se uitau la ea, arătau ostilitate, indiferență şi mai puțin interes şi încredere.

Pentru panamezi speranța dispăruse. Spaniola era o fată foarte frumoasă... dar era încă un copil, şi nu ar putea rezista puterii despotice a lui Bruno d'Almeida.

Calul alb de echitație al colonelului d'Almeida, galopa după trăsura urmată de douăzeci de cai arabi pe care se aflau soldații portughezi, care priveau arătându-şi puterea, prin aroganța lor, identică după figura marțială a celui care le era singurul lor şef.

* * *

Palatul viceregelui, era situat la poalele dealului cu vedere spre oraş şi spre portul din Panama. De la fereastra deschisă a camerei sale, Alonso de Viala văzu drumul prăfuit pe care venea trăsura, înconjurată de escortă, în care era fiica sa.

După doi ani de guvernare, Alonso de Viala suferise de o febră a creierului. Nu dorea să fie eliberat din funcție din cauza bolii, considerând-o temporară, delegând pe secretarul sau d'Almeida să se ocupe de guvernare, provizoriu. Dar de când el era în convalescență slăbise foarte tare, şi crezând în buna-credință a colonelului, el era obişnuit doar să semneze ce îi prezenta d'Almeida.

Fizic, el era un om de cincizeci de ani, dar prietenos. Om foarte inteligent, când a plecat din Spania, regele la însărcinat cu conducerea viceregatului Panama. A fost trimis fiindcă era un vasal credincios şi de încredere, dar, de asemenea, un om drept şi neprihănit, care dorea să îmbunătățească viața indigenilor.

Dar, acum Alonso de Viala avea doar două trăsături foarte personale, o apatie infinită la orice se referă la serviciu, dar atent cu masa lui, şi o admirație nemăsurată pentru activitatea desfăşurată de secretarul lui, colonelul, care nu-i dădea nici cea mai mică durere de cap. Singurul lucru în care avea inițiativă dar care nu solicita o judecată de vicerege, era în studiul atent al cărților cu artele culinare, zilnic gătind improvizații expuse în

artele culinare.

În după-amiaza de octombrie, Alonso de Viala avea în comun două sentimente disparate: o bucurie mare şi sinceră la sosirea fiicei sale, şi un resentiment profund împotriva piciorului, care, umflat şi învelit în bumbac, se odihnea pe un scaun. Dacă cineva ar fi spus că viceregele va începe să fie urât, el şi-ar fi contractat sprâncenele într-o încercare zadarnică de a ghici motivele. El avea convingerea absolută că guvernul său era cel mai bun, pentru că el avea în serviciul său cei mai buni şi mai deştepți oameni, cum este secretarul lui colonelul d'Almeida.

Trăsura se opri la poarta principală, şi garda palatului i-a dat onorul prezentând armele. Ofițerul gărzii a oprit trăsura conform cu regulamentul, solicitându-i să comunice vestea autorități supreme.

Montemar Raul, căpetenia străjerilor, aflat în fața gărzii salută cu sabia în poziție verticală, când la fereastra apăru fața blândă a unei tinere curioase şi a doicii sale.

Tânăra Viala, punând micul picior, încălțat cu botine negre, pe marginea scăriței de coborâre, acceptă antebrațul căpitanului Montemar Raul, oferit să coboare.

Fără curiozitate în fața tinerei, Căpitanul gărzii o conduse pe tânăra Blanca, până la uşa de intrare în palat, i-a prezentat un scurt salut din cap, după care tânărul căpitan Raul de Montemar sa întors la postul lui.

El crezu că fiica viceregelui la apariția ei, era o zână, dar frumusețea ei nu era încurajatoare, pentru cei care doreau încetarea puterii lui Bruno d'Almeida, un adevărat parvenit de Panama.

* * *

— Bine ai venit, copilul meu. Îmi pare rău că nu mă pot ridica. Acest picior îmi creează mari dureri!

Tânăra Blanca Viala a rămas în genunchi, îmbrățişându-şi tatăl câteva minute: se simțea profund mişcată pentru a vedea din nou pe omul care i-a dat tot ce şi-a dorit, şi a fost mereu plin de atenții.

D'Almeida a stat şi a privit scena cu un zâmbet ironic. Îşi întrerupse, zâmbetul, când viceregele se uită la el.

— Sunt indignat, Bruno, spuse viceregele. Astăzi, exact acum când am vrut să sărbătoresc cum se cuvine acest eveniment fericit, bucătarul Anton mi-a spus că nu va putea pregăti rațe cu Maguey.

Blanca Viala, care încă era agățată de tatăl său, se uită

nedumerită. Anton? Rață cu Maguey?

— Excelența Sa trebuie să ierte bucătarul. O astfel de mâncare deosebită, spuse serios colonelul oferă multe dificultăți acum, având în vedere că în ultima vreme rațele au migrat în alte țări.

— Nu încerca să-l aperi pe Anton, respinse viceregele discuția. Un salariu generos, meritat de altfel, dar să fie mereu gata cu ceea ce am cerut. Da, copilul meu, îmi pare rău, dar chiar nu poți gusta deliciile unor rațe sălbatice de aur la foc mic cu fructe Maguey rețetă care, de asemenea, nu o ştii. Am vrut ca această rețetă sa te surprindă şi…

Viceregele se opri brusc şi, ascultând, părea să uite complet prezența fiicei sale. Din exterior, un şuierat ritmic modulat intermitent, alternând cu sunetul răguşit, înfundat al unui tambur indian.

Profund nedumerită, Blanca se uită la expresia de pe fața tatălui său iar confuzia îi crescu când văzu pe vicerege, îndreptând mâna către uşă şi, indicându-i să plece.

— Du-te, fiica mea, sunt obosit. În seara asta, pune-ți cele mai frumoase haine şi podoabe, trebuie să te prezint…

Din nou, a fost întrerupt, iar ecoul sunetelor ritmice de fluiere şi tobe, se auzeau tot mai accelerat.

— Te sfătuiesc, domnişoară, spuse d'Almeida, ajutând-o să se ridice, să ascultați ce vă spune tatăl vostru. Excelența Sa este obosit de entuziasmul…

— Da, eu sunt obosit de emoție. Până atunci, fiica mea pregăteşte-te că voi veni să te iau. În ceea ce te priveşte pe tine, Bruno, ordonă să se pregătească caleaşca mea.

Tânăra sărută fruntea Viceregelui, care continua să fie absorbit în meditațiile intime. Ea puse o mână tremurătoare pe antebrațul colonelului şi părăsi sala. De îndată ce au trecut uşa, tânăra îşi întoarse fața spre colonel.

— Ce e în neregulă cu tatăl meu? Nu-l mai recunosc, ultima dată când l-am văzut a fost foarte diferit.

— Acestei boli de atac de febră, îi trebuie o lungă perioadă de timp pentru ca efectele ei să dispară. Dar nu vă temeți. În curând va fi restaurat. În plus, este scuzabil şi entuziasmul lui să vă vadă.

— Nu cred că este din cauza asta, colonele. Atitudinea lui ciudată a coincis cu un fluier şi cu sunetele unei tobe.

— Permiteți-mi să vă spun, domnişoară, care sunt configurațiile. În satele de munte, indienii se distrează în stilul lor liber prin

bătaia tamburului şi cântecul fluierului. Daţi atenţie exclusivă oboselii tatălui dumneavoastră.

— Oboseală? Tu nu vezi că cere să i se pregătească trăsura?

— Ca un slujitor credincios al regelui Spaniei pe primul loc trebuie să preceadă datoria lui faţă de statutul său de guvernator. Şi acum, dacă îmi permiteţi, pentru că ştiţi deja care vă sunt camerele, mă voi retrage. Am de executat, ordinele excelenţei sale.

* * *

La nouă seara, tânăra fată, îmbrăcată cu cele mai frumoase haine a fost pregătită pentru cină. Privindu-se în marea oglindă veneţiană, şi aranjându-şi buclele blonde care cădeau în cascadă răspândindu-se pe umeri goi, se apropie de doică.

Adela Sanchez îi aranjă hainele cu o mână de expert, şi când termină puse mâna pe obrazul Blancăi.

— Eşti o fată minunată! Nu-ţi arăta inima tăcută ca nimeni să nu te observe. De ce nu zâmbeşti? Pari îngrijorată de când l-ai văzut pe excelenţa sa.

Tânăra nu răspunse. Nu a vrut să explice tristeţea ei profundă, cauzată de comportamentul ciudat al tatălui său. Un zgomot se auzi în anticameră, şi Alonso de Viala veni îmbrăcat cu haine combinate de maro şi alb, pantaloni şi şosete. Tânăra la întâmpinat, sărutându-l pe ambii obraji, şi urmărindu-l cu ochii mult timp.

— Ochii mei văd în tine o fiică superbă. Şi eu sunt fericit. M-am dus în interior, la indieni care au remedii speciale pentru această scădere a febrei, de care medicii spanioli nu ştiu nici un leac.

Ochii viceregelui luceau febril şi dispăruseră din ei orice urmă de apatie, atunci când a ajuns la fiica sa.

— Vino. Timpul este scurt.

Prin coridoare şi săli se opriră, cu câteva femei care erau prezente la palat, în timp ce trecea la braţul tatălui său, pentru a da şi a primi saluturi politicoase. Dar ea a remarcat faptul că era o reticenţă prin zâmbetele de gheaţă, şi complimente ale doamnelor revărsate asupra prezenţei ei. Într-un colţ al sălii mari, căpitanul Montemar, terminându-şi îndatoririle funcţiei, participa total absent la observaţiile altui ofiţer.

— Acum avem reuniunea completă, Raul, spuse ofiţerul. Nu era prezentă domnişoara, acum este. Ea este blondă, numele ei înseamnă alb ca şi pielea ei albă, fermecătoare ca un cadou trimis de Dumnezeu din cer.

— Căpitane Montemar nu am crezut, că va face o impresie aşa profundă, ochii albaştri ai fiicei viceregelui. Şi aspectul ei este mai mult, decât curtenii au văzut vreodată.

Când la miezul nopții, după cină, în care domnise o animație artificială, tânăra sa întors în camera ei, cufundată într-o mare melancolie. Totul părea să fie închis într-un mediu ostil. După îndepărtarea rochiei, a devenit fata care era.

Bătaie inimii o făceau să simtă o incertitudine. De ce această ostilitate simțită în fiecare dintre cei de față? De ce tatăl său a suferit în intervalul scurt de ore, modificări bruşte în aparență şi în caracterul său? Epuizarea fizică a învins preocupări ale sufletului său şi a avut un vis. Nişte ochi oblici verzi o căutau, ochii colonelului d'Almeida, era începutul unui vis de coşmar... dar ultima imagine care plutea în conştiința ei, înainte de plonjarea în toropeala finală de somn, a fost figura masculină a căpitanului, care a primit-o la sosire.

Cel puțin, deşi acesta arăta pe fața frumoasă ostilitate sau indiferență, doar el a încurajat-o simțind în ochii lui... simpatie şi admirație.

Şi când adormi, un zâmbet trecu pe buzele fetei, care era pregătită să învețe de la femeile din Panama în acest an, 1693.

CAPITOLUL II
Țesătură de păianjen

Căpitanul Raul Montemar aştepta în anticamera de pe partea stângă a palatului, unde fiica viceregelui avea camerele ei. El a fost intrigat de anunțul adus dimineață, de Adela, doica tinerei Blanca ca el să se prezinte personal, şi cu cea mai mare discreție, la ora patru după amiază, în anticamera din partea stângă a palatului. Era momentul în care toți locuitorii palatului dormeau un pui de somn necesar, care la aceste latitudini atenuau oboseala produsă de căldura soarelui tropical.

În linişte aşa cum a fost avertizat, dimineață, el era prezent când apăru Adela, indicând cu degetul pe buze invocarea tăcerii.

Câteva momente mai târziu, stând într-o cameră umbrită, Montemar se plecă adânc înaintea, Blancăi.

— Am fost poate prea îndrăzneață, de a apela la căpitanul care comandă garda palatului. Ştiu că nu este obişnuit şi nici cinstit un interviu la o astfel de oră şi... singuri. Dar trebuie să solicit ajutorul tău.

— Nu mai trebuie decât să expuneți dorințele dvs. domnişoară, şi va fi pentru mine cea mai plăcută onoare de a ți le îndeplini.

— Spune-mi, sunt fără experiență în conflictele curtezane, dar posed suficientă perspectivă pentru a înțelege că există în mediul din jurul meu o ostilitate față de tatăl meu.

— Nimeni nu poate fi ostil vouă, domnişoară. Tineretul, de obicei întruchipează orice intenție de discuții nocive pentru a se crede interesanți.

— Eu nu mă refer la mine personal. Eu percep caracterul omului, privind pe fiecare în față. Nu ştiu cărui fapt să atribui, această ostilitate şi trebuie să ştii că nu sunt o ignorantă ca să nu simt şi să nu văd această situație, despre care vorbim.

Toate dialogurile au fost până în prezent vorbite încet, ca între doi tineri. Au încercat să dea conversației toată impersonalitatea unei discuții banale. Dar Montemar era în gardă, dându-şi seama de două situații distincte. Simțea că tânăra, femeie Blanca avea o viclenie aparte, ghicind situația, şi cea de a doua, ochii lui erau deja obişnuiți cu întunericul şi percepea adevărata frumusețe delicată a fiicei viceregelui, dar şi-a dat seama în primul rând de

valoarea sa.

— Cred, domnişoară, că, recent sosită din Spania, să te simți dezorientată de caracterul colonial şi…

— Eschivezi căpitane! Aştept răspunsul la întrebarea mea, a spuse ea, zâmbind, dar hotărâtă. Este dorința mea să ştiu ce putere ascunsă, agită acest palat că, uneori, simt că sunt prinsă într-o pânză de păianjen țesută de o mână invizibilă.

— Crede-mă când spun că aceasta este prima impresie, dată de vastele spații tropicale şi…

— Răspunsurile dumneavoastră sunt evazive, căpitane, încercând să mă îndepărtați de realitate. Am sperat că îmi veți risipi preocupările mele, dându-mi raportul pe care vi l-am solicitat.

— Cum pot face să mă înțelegeți, domnişoară. Dar, în acest caz, eu nu vă pot ajuta, vorbind cu mine despre lucruri inexistente.

— Crezi, că eşti sincer căpitane?… Solicit cuvântul de onoare în primul rând ca unui cavaler şi totodată ca ofițer, că nu se întâmplă nimic care mi-ar putea face griji ca fiică şi ca spaniolă?

Raul de Montemar, nu răspunse un moment fiindu-i deja ruşine pentru claritatea raționamentului său.

— Am jurat să preiau şi să respect atribuțiile mele, să fiu credincios viceregelui, tatăl vostru, pentru că el este reprezentarea puterii regelui în această regiune. Şi ca ofițer mărturisesc, că am o fidelitate strictă față de vicerege. Nu pot adăuga un alt cuvânt. Pot pleca dacă îmi permiteți, dacă nu mai aveți să-mi spuneți, ceva?

Blanca Viala mototoli batista albă brodată, aflată în mâinile ei, datorită nelinişti. Ea ridică de asemenea, fața cu mândrie.

— Aşi fi vrut să-ți spun totul, ca unui prieten, căpitane. Simt lipsa lor în această țară necunoscută pentru mine.

Montemar, simți că şovăie în decizia sa de a păstra tăcerea.

— Dacă de data aceasta nu am cum să vă servesc, domnişoară, nu mă tratați cu indiferență. Dispuneți întotdeauna de mine când aveți nevoie de slujitori credincioşi… care i-ar fi plăcut să fie din acest moment prietenul tău respectuos.

Se înclină şi ieşi din cameră.

* * *

În biroul său privat, fără acces, în care era ascuns, colonelul d'Almeida asculta explicațiile detaliate ale şefului spionilor lui, care, din ordinul său a montat o supraveghere discretă, şi tenace în jurul fiicei viceregelui.

— Ei bine, Frederic. Potrivit explicațiilor tale, căpitanul Montemar a păstrat o tăcere prudentă. Şi pentru micuța domnişoară, suferă de coşmaruri şi vede un păianjen în jurul ei, zise colonelul zâmbind încruntat în colțurile buzelor subțiri. Căută să te asiguri că păianjenul rămâne invizibil, dar chiar mai puternic. Din acest moment, dacă oamenii mei din serviciu meu secret nu-mi raportează, exact toate etapele domnişoarei curioase, chiar şi puțin, va fi executat. Şi te rog transmite şi oamenilor tăi acest ordin.

* * *

— Nimic nu se întâmplă, Doamnă, să nu poată fi remediat.

— Vrei să spui cu asta că răul este astfel, încât eforturile mele ar fi inutile?

Montemar, considera că dacă tânăra era un copil, prin netezimea candidă a feței ei, era deja o femeie care dădea dovadă de clarviziune la toate întrebările şi răspunsurile respective. Timp de două zile, tânăra întâlnea întotdeauna acelaşi situație, îndreptându-se spre uşa care ducea la camerele viceregelui. Excelența Sa era bolnav ca urmare a unei boli care recidivase, şi nu putea fi văzut de oricine, în funcție de baza de prescripție medicală dată de medicii care l-au consultat.

Când ea a insistat că după viceregе, ea avea cea mai mare autoritate la palat, colonelul d'Almeida, cu zâmbet slugarnic, ia arătat o semnătură, de pe un act scris de viceregе, în care Alonso de Viala îl implora să se ocupe de fiica lui, pentru câteva zile până va scăpa de durere, ca orice om bolnav.

Ea rătăcea prin sălile pustii din palat, şi chiar prin grădină, cu toată frumusețea ei, neputând risipi întunericul care părea să înconjoare soarele, producându-i frisoane.

Când toți servitorii, s-au retras să doarmă, sa dus la grajduri, unde îi plăcea să stea mângâind nobilii cai, care o recunoşteau şi primeau de bună voie cuburile de zahăr pe care ea le dădea.

Când trecu pe lângă camera sa, s-a oprit şi se apropie de uşa întredeschisă. În mod clar şi distinct se auzea vocea profundă a Adelei Sanchez care spunea:

— Eu nu pot permite, ca copilul meu să fie trist. Am ghicit că ea înțelege, că se întâmplă în acest palat ceva misterios. Şi am să aflu. Şi tu, Mirenchu, ai de gând să-mi spui? Ce se întâmplă sub acest acoperiş?

— Oh, dona Adela! răspunse vocea cameristei particulare a

Blancăi. Poți numi această casă, palat?

— În timp ce vorbesc de copil nu zâmbesc. Şi ai de gând să spui ceea ce se întâmplă aici, pentru că ştii?

— Nu? De unde să ştiu eu ceva?

— Nu te juca cu mine, fată. Ai jumătate din vârsta mea, şi când erai o puştoaică un timp am avut grijă de tine. Şi întotdeauna am ştiut ce se întâmplă în jurul meu, pentru că pentru o mai bună servire trebuie să cunosc bine totul.

— Am putea vorbi, dona Adela, pentru că ştiu. Dar mi-e teamă…

— De cine? Toată lumea doarme, tu şi cu mine suntem singure… şi îți voi da două monezi de argint, spaniol, care strălucesc pe ambele părți.

— Eu nu o fac pentru bani, dona Adela. Este pentru că vreau să ştii că eu sunt o bună servitoare. Ce se întâmplă, este că toată lumea spune că această, situație depinde de acest Pirat Negru.

— Acest?… Ce este „acest”? Şi cine este Piratul Negru?

— Ei spun că un geniu malefic care a preluat voința viceregelui, şi că el face doar ceea ce geniul îi comandă.

— Eşti bască, Mirenchu, şi toți cei din nord cred în spiriduşi şi elfi. Dar, nu, mulțumesc lui Dumnezeu. Sunt femeie cu sânge, şi spun lucrurilor pe nume. Cine este acest geniu rău, cum ai spus?

— Nu înțelegi ceea ce ți-am spus, ştiu doar şi repet ceea ce am auzit.

— Şi acest Pirat Negru, cine este?

— A… Un aventurier frumos, un om de care dacă te îndrăgosteşti din inimă şi plăteşti…

— Demonstrează! Că nu-mi pasă, ce spui tu, mă întreb dacă este sau nu este un pirat blestemat.

— Marea este plină de pirați, care te atacă, este teroare. Când pavilionul său, flutură bătut de vânt, chiar dacă se cred curajoşi, englezi şi olandezi, fug dacă pot, şi chiar francezii preferă să evite lupta.

— Un bandit! Asta e ceea ce este Piratul Negru!

— Oh, nu, Dona Adela! Pe teren, este sabia dreptății, şi apără mereu cauzele tuturor împotriva nobililor. Este apărătorul, celor oprimați.

— Pe scurt, ce fel de ajutor poate fi de aşteptat, de la un corsar. Ce altceva mai ştii?

— Nimic mai mult, Dona Adela. Şi jur pe mântuirea mea veşnică. Şi vă rog să nu spuneți la nimeni ce v-am spus, nimeni nu

trebuie să ştie. Mă omoară…

Tânăra Viala împinse uşa şi intră. Un strigăt de groază scoaseră cele două, şi camerista bască şi doica Adela, cu ochii măriți, şi acoperind gura cu ambele mâini. Dificultățile de respirație şi-a recăpătat ritmul său normal, când au văzut cine este intrusul.

— Nu te teme de nimic din partea mea, Mirenchu. Nimic nu se va întâmpla, dacă-mi spui un lucru. Ai spus că te-ar ucide, dacă ar şti că ai vorbit. Cine să te ucidă? Geniul rău! Elfii nu ucid ei numai servesc, pentru ai speria şi înfricoşa pe laşi. Este om geniul tău rău?

— Nu ştiu, eu nu ştiu. Jur.

— Atunci spune-mi unde, cum şi când pot găsi pe Piratul Negru.

— Dar, fată! interveni Adela protestând, scandalizată. Ai de gând să expui numele voastre bune, şi probabil viața ta, dând crezare miturilor acestei tinere care vorbeşte fără rost?

— Aşa cum a spus Mirenchu , există doar o singură realitate. Toată lumea spune că Piratul Negru poate rezolva o situație care nu ştiu încă care este, dar simt că dăunătoare pentru tatăl meu şi pentru Spania. Şi Piratul Negru nu este geniu rău, corect, Mirenchu?

— Oh, nu, Doamnă! Este arogant ca un zeu de legendă, şi…

— Şi tu taci, fată nu o prosti! zise Adela. Vino, copila mea.

— Eu nu voi merge fără să-mi spună cum pot comunica cu Piratul Negru. Spune-mi regula, Mirenchu.

— Se spune că atunci când Piratul Negru nu este pe mare, stă ascuns în munții mari cu indienii. Şi, recent, sa întors dintr-o bătălie în care a învins doi privați englezi, care au încercat să atace *Perla spaniolă.* Deci, poate… dar ar costa bani, doamnă.

— Deci, Piratul Negru este un spadasin care trebuie plătit, să te ajute?

— Oh, nu, doamnă!… El are mai mult aur decât un rege. Banii ar fi pentru un om al oraşului, care va duce mesajul.

— Ia bani din geanta mea, Adela, şi tu Mirenchu, transmite Piratului Negru că tânăra Blanca Viala, îl invită la o întâlnire, mâine seară la ora unsprezece, pe banca de marmură din Forest Deer[5].

— Aici, în palat? întrebă Adela, uimită.

— Da, pentru că dacă mă duc afara nu pot evita, escorta. Şi

[5] Forest Deer – Pădurea cerbilor.

pentru Piratul Negru, aşa cum la descris Mirenchu, nu-i este teamă să participe la întâlnire, chiar şi în pădurea palatului.

— Pot spune cu certitudine, domnişoară, că va veni.

— Îți aminteşti mesajul meu bine?

— Da, doamnă. Cuvânt cu cuvânt.

— Adaugă, să nu rataţi întâlnirea, pentru că este o chestiune de viață şi de moarte.

* * *

Colonelul d'Almeida a scos una dintre pungile sale de la centură în care se aflau monede de aur. El a aruncat-o pe masă, lângă Frederic, omul său de încredere.

— Serviciu bun, Frederic. Am oferit o recompensă de o mie de coroane pentru a-mi aduce pe Piratul Negru, mort sau viu, şi providența, veghează asupra intereselor mele. El va veni la întâlnirea cu domnişoara curioasă, iar acest pirat, inconştient va cădea în mâinile mele. Numai acest om îmi tulbură pacea mea, Frederic, şi mâine seară va cădea în puterea mea.

— Şi Mirenchu, domnule?

— Las-o să trăiască până mâine seară. Omorând-o, acum, ar trezi cu uşurință suspiciuni curioasei domnişoare. Pentru început, cinci oameni din garda mea personală, înconjoară nevăzuți pădurea mâine seară.

CAPITOLUL III
Piratul Negru

O tăcere adâncă învăluia copacii groşi din Pădurea cerbilor. Tânăra Viala aştepta cu nerăbdare, stând pe banca de marmură albă ce strălucea în centrul acestui mic parc, înconjurat de pădure.

Un tremur uşor în buzele ei imprimau o undă de entuziasm, şi ochii mari albaştri priveau agitaţi şi totuşi atenţi, pădurea din jurul ei. Ea a refuzat compania Adelei, care o iubea şi suferea pentru ea, dar a ţinut să vină singură la întâlnire, deoarece numai ea a descoperit situaţia ciudată, şi dorea să se întâlnească singură cu acest personaj, trecut din gură în gură.

Ea îşi înăbuşi un ţipăt când observă prezenţa bruscă a unui personaj înalt, care părea să fi răsărit din pământ. Ea şi-a dat seama că omul care a apărut în faţa ei, înfăşurat într-o manta neagră, şi cu capul acoperit de o pălărie, de asemenea, neagră, cu boruri largi a sărit jos de pe ramurile unui copac din apropiere.

— Nu v-am văzut. Eşti?

— Cel pe care îl aşteptaţi, domnişoară!

Necunoscutul, îşi desfăcu mantaua lăsând-o fixată de umăr. Hainele erau negre iar o centură lată de care era prinsă o sabie, traversa cruciş umărul. O centură lată din piele neagră, de care era prins un pumnal, ţinea o pereche de pantaloni strâmţi care întrau în nişte cizme negre, îndoite până la jumătate ca ale corsarilor.

Tânăra, încercând să-i vadă faţa, Piratului Negru a văzut o combinaţie tulburătoare de impresii: ochii, negri strălucitori şi profunzi, nas acvilin şi scurt, completată de bărbia proaspăt rasă, făcea impresia de om îndrăzneţ, pentru care violenţa este crez de viaţă de zi cu zi. O mustaţă mătăsoasă, care umbrea fin linia buzei lui superioare şi dinţii parcă fulgerau între buzele ferme, subliniind culoarea lor albă cu tenul său bronzat. Pe jumătate de sub pălăria care acoperea capul se vedea o eşarfă roşie, de sub care în partea stângă scăpaseră câteva fire de par negru creţ, şi rebel. În urechea stângă strălucea un cercel de aur mare, şi de sub mantia de mătase neagră, se modela un corp, agil, cu o musculatură herculeană dură ca oţelul.

— Deci, tu eşti cel care se numeşte Piratul Negru? întrebă ea, încercând să deschidă discuția.

— Aceasta este porecla sub care sunt cunoscut. Dar pentru tine eu sunt Carlos Lezama, aşa cum tu eşti pentru mine Blanca Viala, când m-ai rugat să vin.

Vocea piratului era gravă, şi intonația sonoră stând, rezemat de acelaşi copac din care tocmai sărise cu un salt spectaculos, ca o felină.

— Eu sunt fiica viceregelui, în cazul în care mă ignorați.

— Prefer să vă ignor, deoarece viceregele a pus mii de coroane, recompensă, oferită pentru capul meu.

— Nu am ştiut, crede-mă. Dacă aş fi ştiut, nu ar fi fost înțelept să vă expun la un pericol aşa de serios, care poate acum se îndreaptă spre tine.

— Viața este lipsită de valoare, dacă nu ştii să oferi ajutor unei domnişoare aflată într-o situație de viață şi moarte. Mesajul pe care l-am primit spunea despre o chestiune, de viață şi de moarte. Şi am venit aşa cum a vrut tânăra Blanca Viala. Moartea şi soție, sunt cuvinte care ar trebui să se respingă reciproc, aşa cum se resping, urât şi frumos. Nu fi ofensată de vorbele mele, probabil că nu ştiu prea multe despre bunele maniere. Am peste treizeci ani, prea târziu pentru a învăța, dar nu prea târziu pentru a admira blândețea cu care o femeie, aproape o fată, ca tine, a chemat fără ezitare pe Piratul Negru, despre care s-au spus, peste o mie de fapte rele.

— Am îndreptat o ureche spre cuvintele pe care le-ai spus – şi Blanca, îşi puse mâinile pe inimă, părând că recită o rugăciune pe timp de noapte. Ştiu că mânuieşti o sabie cu dreptate, şi că aperi cauzele nobile, a celor năpăstuiți.

— Blanca de Viala îți mulțumesc – şi piratul, sprijinit de copac, încrucişă brațele, cu capul plecat, ca semn de mulțumire şi respect. Şi care este cauza nobilă, cu care crezi că pot să te apăr?

— Ei spun că tatăl meu este dominat, de un geniu rău. Eu nu cred în genii rele.

— Foarte bine, la vârsta ta, ar trebui să crezi, doar în zâne şi vise dulci. Şi de ce te temi pentru tatăl tău? El trăieşte într-un palat înconjurat de soldați, mâncă şi bea cum şi când îi place, deci de ce vă faceți griji.

— Nu îți permit să vorbeşti cu tonul acesta despre el, zise fiica viceregelui, cu un gest furios.

— Sa vorbim atunci despre mine în tonuri mai rele. Este ceva mai rău decât a pune preț pe capul unui om? Dar nu te deranja, tânără Viala. Poți să-mi spui tot ce vrei, şi crezi că este necesar.

— Eu… Vreau să ştiu ce a motivat transformarea, pe care tatăl meu a suferit-o. Ştiam că este activ, energic, inteligent, şi acum… pe față îi curgeau lacrimi de durere sinceră, care zgâlțâiau umerii zvelți, ai tinerei fete.

Carlos Lezama, se prinse de lobul urechii, şi degetele simțiră cercelul de aur.

— Tu, plângi? Te vor durea ochii, deci, tu nu trebuie să plângi. Dacă plângi, niciodată nu vei rezolva nimic. Nu mă contraziceți, cunosc şi maniere curtenitoare. Ce doriți să fac? Nu voi face însă, nimic, atâta timp cât nu încetezi să jeleşti.

— Află şi spune-mi te rog, cine este de vină pentru transformarea tatălui meu.

— Bârfele, unora spun că o febră cerebrală, acută perturbă pe vicerege. Dar eu nu acord atenție acestor bârfe. Doresc realitatea din surse pure şi nealterate.

— Imaginați-vă pentru o clipă că există o lagună mlăştinoasă în pădure, locul tăcut al aligatorilor şi în centrul lagunei este o colibă-conac, unde locuieşte o frumusețe întunecată şi sălbatică, născută pentru a fi sclavă, dar este o regină pentru frumusețea ei şi trucurile ei murdare. Indiancă, ştie poțiuni care schimbă voința omului… Şi acolo ai explicația de ce viceregele, eşuează în obligația lui.

— Nu înțeleg sensul cuvintelor tale…

— Tu eşti un copil, unele situații auzite, nu pot fi colorate cu poveşti de pasiuni umane. Urechile tale sunt făcute ca învelişul perlei, care pot primi doar vorbele.

— Am venit aici pentru a asculta, dar ceva serios, domnule pirat.

Carlos Lezama, râse răguşit, dar sună plăcut în urechile tinerei, uluite. Nu era bătaie de joc în râs, doar sensibilitate şi simpatie.

— Draga mea, Blanca de Viala, cer iertare dacă te-ai simțit ofensată de vorbele mele. Am vrut să spun că eu nu pot explica, acum, mai în detaliu motivele pentru care viceregele este înrobit de o altă voință. Acest lucru se manifestă prin controlul total asupra tatălui tău, cu o melodie care eu aş numi-o „melodie de moarte lentă”. Se spună că viceregele, la auzul acestei melodii lasă tot ca face, chiar dacă mănâncă, care pentru el este tot ceea ce contează,

şi merge ca posedat unde i se spune.

— A, tamburul monoton, şi un fluier care pare suflarea unui şarpe.

— Ştii, atunci? Este bine definit: susurul unui şarpe. Da! Olinda este un şarpe frumos.

— Olinda, ai spus? Cine este Olinda?

Dar Piratul Negru, deveni atent, privind locul din jur, şi nu asculta ce zice fata. Când, Blanca se uită la el, avea maxilarul încleştat de o duritate care a speriat-o.

— Este doar o fată şi aşa vicleană, murmură încet piratul, aducând faţa lui, aproape de a ei. Da, ai vrut ajutorul meu? Şi tu ştiai să jeleşti tandru în timp ce slujitorii tăi, să se ascundă în jurul pădurii.

— Dar… ce zici?

Se ridică plângând, în picioare.

— Nu te mai juca, tânără Viala. Ştiu de departe strălucirea săbiilor. Şi uite în jurul nostru, în tufişuri se disting în mod clar curelele roşii ale acoliților viceregelui.

— Eu nu… eu nu… Jur că…

— Nu minții din nou, fată. Acest chip blând ca al tău, nu trebuie să utilizeze minciuna atât de des. Ce rezervați, pentru bătrâneţe?

Piratul Negru, se întoarse şi scoase sabia. Fluieră brusc, iar fluieratul strident străpunse liniştea pădurii. Dar acel fluierat era de fapt un semnal, de primejdie, adresat unui om de credință al piratului. Între timp cinci oameni din garda colonelului, se apropiau să îl atace pe pirat.

— Doar cinci sunteți? râse Carlos Lezama. Chiar aveți timp pentru a vă întoarce înapoi, şi să nu ascultați de tiranul vostru de stăpân. Pentru că nu este viceregele, care vă trimite.

— Prindeți pe câinele acesta, strigă colonelul portughez d'Almeida, care venea în spre locul unde se aflau cei doi.

— De ce nu vii să ne duelăm portughezule, în loc să trimiți executanții ca mieii la sacrificare.

Cei cinci soldați săriră înainte, cu vârfurile săbiilor întinse, spre Pirat. Blanca, îngrozită, alergă de acolo unde începuse lupta. Ea găsi calea blocată de colonel, care o prinse cu blândeţe, dar ferm în jurul taliei.

— Scuzați-mă, domnişoară, dar trebuie să…

— Eliberează-mă! Îți poruncesc să mă laşi liberă. Acest om este atacat de soldații dumneavoastră, a venit aici pentru că l-am

chemat, şi ar trebui să plece de aici în viață, pentru că vă poruncesc Eu.

— A executa comanda voastră, este imposibil, deoarece am dovezi anterioare, pentru a aresta pe acest rebel şi trădător pirat.

Piratul izbucni în râs, şi în timp ce loviturile lui rapide, respingeau de fiecare dată atacurile spadasinilor, exclamă:

— Pentru ceea ce ai spus, portughezule, vei muri. Aceasta este cea mai grea insultă, fiind numit – un trădător de către un adevărat trădător şi laş pe deasupra.

Dintr-o dată, pe partea de sus al unui zid din apropiere, apăru figura gigantică a unui colos negru, înarmat cu o armă ciudată, era cubanezul Tichli, care avea în mână un bici.

Format din două cozi lungi, biciul numit pisica cu două cozi, rotit prin aer crestă fețele celor care îl atacau pe pirat. Negrul, se apropie de Carlos Lezama, şi sub loviturile celor doi, cei cinci acoliți ai colonelului, începură o retragere precaută.

— Ai venit la timp, Tichli! zise Carlos Lezama. A trebuit să fie răniți aceşti miei, a căror presiune devenise tot mai mare. Dă-mi mie biciul în timp ce vorbesc cu colonelul portughez.

Tânăra Viala avusese o discuție anterioară inutilă, fiind ținută încă în brațele colonelului d'Almeida. Ea privi cum cele două cozi de pisică, cu care Piratul Negru se apropie de ei, deviară în sus țeava pistolului pe care colonelul, în timp ce ținea de talie fata, la îndreptat spre pirat. Împuşcătura sa pierdut în aer.

— Eliberează pe această doamnă, portughezule!

Bruno d'Almeida nu a băgat în seamă ce i sa spus, ferindu-se şi protejându-se, ținând ca şi scut în față, corpul tinerei Blanca.

— E încă devreme pentru tine de a regla conturile, d'Almeida. Nici nu mi-ar face onoarea de a păta sabia mea, cu otrava sângelui tău.

Într-un impuls, brusc şi prin surprindere, Piratul Negru abătu asupra lui d'Almeida, o lovitură care la doborât la pământ. El lovi craniul portughezului, de două ori în timp ce el se ferea, ținând fața în iarbă.

— Am vrut să te scutesc de o scenă neplăcută, domnişoară. În apropiere se auziră paşii ritmici, ai mai multor oameni.

— Plecați, vă rog! Tu eşti în pericol! Vin mai mulți soldați!

— O să mă întorc, domnişoară. Colonelul va avea probleme cu mine, nu îl voi ierta că m-a numit trădător! Nu am putut să-ți spun adevărul, pe care îl ştiu acum. Te voi căuta în curând.

Se apropie de Tichli, cubanezul negru, îi înapoie biciul, şi amândoi se retraseră dispărând peste zidul parcului.

Când căpitanul Montemar Raul, însoțit de o grupă de soldați apăru în parc, el nu găsi decât cinci soldați însângerați, şi pe colonelul d'Almeida care după bătaia cu biciul, îşi scutura hainele murdare. Tânăra Viala plecase, spre palat. Ajungând la grajduri, se opri îngrozită. Pe podea, cu un cuțit mare în piept, zăcea moartă Mirenchu, camerista care cu o zi înainte sa oferit să ducă mesajul, Piratului Negru.

Ținându-se cu mâinile la tâmple, tânăra Viala se prăbuşi, leşinată.

CAPITOLUL IV
O batistă brodată

Când tânăra Viala şi-a revenit, era în pat iar lângă ea se afla doica ei care era neliniştită. Încercă să-şi reamintească ceea ce sa întâmplat cu ea. Privind spre fereastră, simți lumina reconfortantă a unui un soare tropical, dar tremura gândindu-se la camerista moartă pe culoarul de la grajduri.

— Ți-e frig, fata mea? o întrebă, Adela cu blândețe. Noaptea trecută te-am văzut, palidă ca un cadavru în brațele căpitanului gărzi. Te-am avertizat că era foarte riscantă întâlnirea cu piratul. Din fericire, căpitanul te-a găsit şi te-a adus aici, datorită eforturilor lui, eşti în afara oricărui pericol. El însuşi a fost cel care ți-a adus un sedativ, şi ai avut un somn lung. Bietul domn a fost foarte tulburat.

— De cine vorbeşti? întrebă tânăra, stabilindu-se mai bine în pat.

— De căpitanul Montemar, şeful gărzii, care la fiecare două ore a venit să mă întrebe dacă ați adormit, dacă nu aveți febră, dacă…

— După cum văd vă place, îl vei vedea din nou… zise Blanca oprindu-se. Inteligența lui mia explicat, clar că de acum înainte voi şti că tăcerea, va fi cea mai bună armă a mea. Moartea lui Mirenchu , ar putea avea un singur sens: ea a fost sinceră când a vorbit de „geniul rău”.

— Sărăcuța!… A înjunghiat-o piratul.

— Cum poți să spui asta? protestă Blanca, cu indignare. Carlos Lezama nu este un om, care ar comite un astfel de act.

— Nu te îngrijora, copilă. În palat se vorbeşte că Mirenchu a fost ucisă, de un uriaş cubanez negru care a venit sărind peste zid, atunci când Piratul Negru a fluierat.

— O minciună… şopti ea, încet. Ce motiv putea avea împotriva nefericitei, Mirenchu?

— Pentru că ea a fost cea care le-a trimis mesajul, şi ei, fiindcă au fost prinşi într-o ambuscadă, au ucis-o.

Blanca, negă din nou, dar de data aceasta cu un gest simplu, mişcându-şi umerii.

— Nu vreau şi nici nu pot să mă cert cu tine, Adela. Cu siguranță, este aşa cum spui tu, pirații au ucis pe Mirenchu. Şi

acum vreau să te ridici, şi să-mi pregăteşte rochia mea, de amazoană.

— Ce?... Nu te aştepta să fiu atât de nebună să consimt!

— Eu nu sunt la mănăstire, şi nu sunt o fată, Adela. Fă ce îți spun eu. Pregăteşte, erotica mea rochie. După plecarea de noaptea trecută, la o astfel de plimbare nu este potrivită orice rochie.

— Fă ce-ți spun! Din grajduri şi-a ales un ponei nobil şi blând.

Înainte de a pleca, tânăra chemă un soldat, care, ținea frâiele propriului cal.

— Du-te în căutarea ofițerului care este de serviciu astăzi. Vreau să-mi dea o escortă.

Ştia că Montemar era uşor de găsit, şi chiar, câteva momente mai târziu căpitanul se apropie salutând, iar în spatele lui erau patru soldați. Ea îi înapoie în linişte salutul, şi, ajutat de el încălecă. Au trecut prin pasajul cu grădinile palatului. Ea în față, iar la câțiva paşi în spate căpitanul Montemar. Au ajuns la o cale îngustă, care, printr-o râpă, ducea spre o pădure deasă. Cu un mic impuls, calul său se lansă mai întâi într-un uşor trap, iar încet schimbă pasul într-un lung galop.

— Vă rog întoarceți înapoi domnişoară!... Vă implor.

— Ce doriți, căpitane Montemar?

— Ştiți că această cale duce la muntele, unde sunt rebelii indieni, şi ar fi periculos în pădure.

— Te temi poate de un atac?

— Mi-e teamă pentru viața voastră.

Blanca oprii calul, şi zece metri în spate opriră şi soldații. Calul căpitanului se apropie, şi perie cu buzele groase coama poneiului ei.

— Am vrut să-ți vorbesc, căpitane. Ştii că noaptea trecută un om pe care l-am chemat, să mă întâlnesc cu el, a fost tratat ca un personaj negativ de cel mai rău tip.

— Am auzit, dar a fost tratat ca cine este, domnişoară. Şi a fost un mare ghinion, că a scăpat. Piratul Negru nu merită să fie în preajma unei domnişoare, ca dumneavoastră.

— Am vrut să vorbesc cu tine aici, pentru că am certitudinea că zidurile palatului au urechi. Nu ați fost dispus să mă ajutați, atunci când v-am cerut prietenia, şi aşa că a trebuit să apelez la Piratul Negru. Şi el, dacă nu ar fi fost întrerupt de oamenii din garda colonelului, mi-ar fi clarificat ceea ce m-a interesat.

— Soldații te pot auzi, domnişoară, şi...

— Da? Te rog ordonă, să plece.

— Cum doriți, domnişoară.

Montemar dat un ordin scurt, şi soldații disciplinați, se întoarseră, îndreptându-se în galop spre palat. Blanca descălecă, ajutată de căpitan. Montemar, în picioare în fața ei, ținea cu o mână frâiele celor doi cai, iar cealaltă era pe garda sabiei.

— De ce vă temeați, că soldații ar putea să mă audă?

Căpitanul o privii tăcut, ochii, lui plecau de la fața Blancăi, spre eşarfa albastră, cu dantelă franțuzească, oprindu-se spre decolteul fiicei Viceregelui. Acea eşarfă albastră, aşezată cu şic pe pielea netedă, părea să-l hipnotizeze pe căpitan, care o privea fascinat, neputând să vorbească.

— Nu mi-ai spus căpitane, despre ce te-am rugat. Îmi ascunzi ceva, şi eu nu cred că din rea voință, ci reținut de un scrupul care nu reuşesc să-l înțeleg. Nu invoca din nou datoria şi fidelitate față de vicerege, fiindcă nu te cred. Singura modalitate de a demonstra conformitatea cu aceste calități, ar explica cine a ucis pe Mirenchu şi cine este persoana care trimite spioni pentru a asculta ce vorbesc.

După ce termină de vorbit, Blanca sa apropiat de marginea căii, şi aranjându-şi fusta, se aşează pe iarbă lângă tufişuri şi copaci de unde începea marea pădure.

Raul de Montemar, deşi suferea în interior, avea un cod sever, care bloca conceptul de cavalerism. Iar unul dintre clauzele sale îl împiedicau să vorbească. Nu putea înțelege cum o fata venită de la mănăstire, ştia despre tatăl ei viceregele şi pasiunea lui pentru indiana Olinda, vrăjitoarea din lagună.

— Ai tăcut, nu vrei să vorbeşti? Ei bine, voi apela din nou la Piratul Negru.

— Nu, nu o mai face-ți, exclamă Montemar, incapabil să spună mai mult. Vă încurcați iar cu un proscris? o întrebă el, batjocoritor.

Montemar medită, privind atent spre fiica viceregelui… *ce bine era dacă nu ar fi fost atât de adorabilă.*

— Scuzați-mă, domnişoară, dar cred că ați uitat rangul dumneavoastră.

— Rangul meu? Sunt o femeie singură şi fără apărare, printre maşinațiile ascunse, pe care eu nu le pot ghici, şi tu, singurul în care am simțit instinctiv un partener, refuzi să mă ajuți. Ți-am spus că voi apela din nou la Piratul Negru, şi o voi face.

— Dar, ştiţi cine e piratul? De peste cinci ani a început să fiu un bandit şi un distrugător infernal. Ia prizonieri, dă foc, distruge fără milă, pradă şi răpeşte domnițe din multe oraşe.

— Exagerezi, căpitane Montemar.

Blanca Viala îşi înăbuşi un țipăt, auzind vocea lui Carlos Lezama, Piratul Negru, care apăru lângă ea, cu spatele sprijinit de un trunchi de copac şi brațele încrucişate.

— Ți-am spus că exagerezi, căpitane Montemar. Niciodată nu am răpit fecioare şi nu am jefuit oraşe fără apărare. Am luptat şi lupt, în largul mării şi pe uscat împotriva asupritorilor fără scrupule. Dar întotdeauna am lăsat femeile în pace, ele sunt doar floarea din inima oricărui bărbat, da, observ că eşti surprins dar m-am născut şi voi muri un romantic.

Raul de Montemar, livid, privi îngrijorat spre… Blanca Viala, care la rândul ei era uluită, cât şi spre tenul bronzat al Piratului Negru, a ținutei originale, care îi complecta denumirea, de o eleganță şi finețe care te făcea să-ți pui întrebarea, dar în acelaşi timp să-ți dai şi răspunsul, că cel prezent nu este cel ce pare, sau lăsa să pară, era mult mai mult, un om dintr-o castă superioară. Privind spre căpitanul Montemar, Lezama îi spuse cu un zâmbet prietenos:

— Este o domnişoară în fața ta, şi nu folosi sabia sau pistolul. În plus, eu nu doresc să lupt cu tine. Ştiu că eşti un ofițer nobil şi loial… dar ar fi bine dacă ai putea pricepe că ai conceptul unei datorii greşite.

— În gardă, piratule… explodă plin de orgoliu Montemar, înaintând pas cu pas.

Vârful sabiei lui era doar la o mică distanță de gâtul lui Carlos Lezama, el fiind în aceiaşi poziție, sprijinit cu spatele de un copac şi cu brațele încrucişate.

— Nu vreau să mă apăr, Montemar. Şi ştiu că nu sunteți o reptilă ca şi colonelul portughez, nu ataci un om care te contemplă cu mâinile încrucişate.

— Vă rog! interveni Blanca, ridicându-se în picioare. Doi bărbați nu ar trebui să lupte…

— Lasă, domnişoară, zise Montemar, sec, pentru că nici tu, şi nimeni altcineva, nu mă poate opri să-mi fac datoria mea şi să-l arestez pe acest om, eu sunt un soldat al regelui.

— Şi nici tu nu o să faci acest lucru ticălos, dacă te crezi un om de onoare domnule, pentru că dacă te găsea singur, El nu ar fi

ezitat să pună mâna pe sabie, ca să-ți satisfacă orgoliul, şi nu te-ar fi lăsat să-l capturezi, că aşa vrei tu, şi el să nu facă nici un gest, ca să se apere.

— Îmi pare rău, Montemar. Asta e mai mult decât pot să te aud spunând.

Cu un gest rapid Piratul Negru îşi trase sabia, deviind vârful sabiei lui Montemar. Căpitanul, un scrimer calificat, făcu doi paşi înapoi, descriind o apărare. Aşteptă până când piratul atacă din nou pentru a găsi o mică greşeală, iar apoi lama subțire a sabiei sale va găsi un loc cu acces uşor spre pieptul lui.

Un nou atac al Piratului Negru, îl aruncă pe Montemar un pas în spate, călcâiul lui ajunse peste o rădăcină proeminentă la nivelul solului, pierdu echilibrul, căzând violent la pământ. Capul lui se lovi de trunchiul celui mai apropiat copac, sabia căzu din mâna lui iar Raul de Montemar intră în lumea viselor.

— L-ai ucis! exclamă Blanca privind spre pirat, în timp ce se lăsă în genunchi, luând capul căpitanului în poală.

— Nu vă, alarmați, nu ia mult timp pentru aşi reveni. Nu am nici o problemă, şi nici un resentiment împotriva căpitanului Raoul de Montemar, este un soldat curajos şi nu este o slugă a lui d'Almeida. Consideră că datoria sa de a ascunde ceea ce se întâmplă, nu înseamnă că nu ia în considerare un duşman, ci este un om de onoare, care nu vrea să vă întristeze.

— Înainte de aşi reveni căpitanul, spune-mi, ce mister este în atitudinea ciudată a tatălui meu? În cazul în care este viceregе, de ce arată ca un prizonier? Dacă el a fost un om energic, de ce apare acum slăbit de o boală ciudată, care nu reuşesc să o înțeleg? L-am văzut în primul rând, tocmai când am sosit, a auzit o melodie, melodia „moarte lentă", sa îmbrăcat, a solicitat trăsura şi a plecat. Sa întors pe timp de noapte, ochii lui străluceau, conversa cu o emoție animată. Trei atitudini diferite într-un interval scurt de timp.

— E prea complicat pentru tine, Blanca. Viceregе este doar cu numele. El este un prizonier subjugat de o pasiune copleşitoare, dusă până la senilitate. Boala lui are un nume urât: sclavul unei femei. Slăbiciunea constă în subjugarea printr-o hipnoză din partea unei vrăjitoare indiene, şi atunci când ochii lui străluceau, el era sub influența un drog. Şi dacă ți se pare că parcă nu mai judecă cu creierul, cum spui tu atunci când aude melodia din lagună, este faptul că într-adevăr viceregele a pierdut capacitatea

de a raționa, prins în plasa unei iubiri nevrednice.

— Deci, atitudinea lui poate dauna cauzei regelui?

Black Pirate râse din nou, cu caracteristicile unui râs scurt.

— În cazul în care regele ar fi ştiut de viceregele Alonso de Viala, tatăl tău ar fi schimbat.

— Adică, regele Spaniei nu este la curent cu situația, actuală?

— Vorbeşti ca un spartan, Blanca. Poate, a pus în fața datoriei de țară, iubirea pentru fiica lui. Este atitudinea pe care eu nu o admir, dar fiecare cu gândirea lui. Ştii că nimeni nu poate şti în Spania, pentru că scrisorile şi emisarii nu ajung niciodată unde trebuie. Scrisorile sunt arse şi emisarii înjunghiați. Asta, desigur, dacă nu există unii emisari între nemulțumiți, care în secret să fi încercat să trimită regelui informații cu privire la situație.

— Dar cum este posibil?... Eu, dacă vreau, pot anunța dacă am nemulțumiri în Spania. Este suficient pentru a aştepta sosirea navei următoare, şi să livrez mesajul meu, căpitanului.

— Da, şi câteva momente înainte ca nava să ridice toate vele pe mare, vor fi abordați de o navă mai rapidă, şi cu respect, dar şi cu autoritate, susținând motive de stat, un emisar ridică acel mesaj transmis de vicerege.

— Da, dar pot preda un mesaj căpitanului într-o husă specială, cât şi o altă scrisoare pregătită în prealabil, în care va fi demonstrată o conspirație împotriva Panama.

— Da, dar uiți că la ridicarea mesajului, conspiratorul va fi spânzurat. Dar acesta poate fi un bărbat sau o femeie care a vrut cu adevărat să informeze pe rege. Înțelegi conspirația?

— Cine este sufletul acestei conspirații?

— Vei şti într-o zi. Acum să facem doar speculații, nu rezolvăm nimic.

— Şi chiar şi ştiind, toate acestea, nu ați fi lăsată să fiți şi sigură, sunt cu ochii pe tine, ai brațele legate, în atitudinea pe care se pare că este preferată, toate acestea fiind o clară bătaie de joc? Inimă de oțel, Blanca, de cel mai bun oțel de Toledo. Judecând după caracterul tău, tatăl tău o dată trebuie să fi fost un om, deşi astăzi, cu toate acestea, este o păpuşă. Tu spui de ce nu am intervenit? Nu e treaba mea, nici nu mă interesează.

— Căpitanul Montemar, a avut dreptate. Eşti un ticălos fără țară.

— Țara mea este mare, domnişoară Viala. Şi nu mă jigni, acum îmi spui bandit, ieri mă numeai „sabia dreptății.” Doamne, cum vă

schimbați, voi cei din familii princiare. Acum plec, dar hotărâți-vă ori una ori alta.

Blanca simțind că pleoapele căpitanului tresar, spuse cu un oftat adânc:

— Am vrut să am încredere în tine, Carlos Lezama.

Blanca avea în mână o batistă albastră, pe care era o pată roşie.

— Se spune că în Spania, doamna care se încrede într-un bărbat îi dă batista. Deci atunci când voi primi această batistă brodată... atunci voi veni în ajutorul tău.

Blanca se uită în jos, văzând pe căpitanul Montemar, deschizând ochii cu expresia vagă, aflat încă sub influența loviturii puternice primite, făcea încercarea de a înțelege ceea ce sa întâmplat.

Când Blanca privi spre locul unde fusese temutul pirat... ea văzu doar copacul de care stătuse sprijinit, cu câteva secunde înainte cu brațele încrucişate.

* * *

Rămăsese singură cu căpitanul Montemar, căreia îi ținuse capul în poală, acum încă confuz, se ridică, ascunzându-i batista brodată în decolteul ei.

— Ți-ai revenit, căpitane?

— Mulțumesc, domnişoară, zise el ridicându-se în picioare, şi încercând încă să-şi consolideze picioarele. Şi iartă comportamentul meu ridicol. Şi piratul? Căzând inconştient, ai rămas singură cu el.

— El a plecat foarte repede, minții Blanca.

Un suspin de uşurare ieşi din gura căpitanului.

— Ce este cu batista, domnişoară, aveți sânge pe dantelă...

— Nu-ți face griji despre asta. Nu pot să o arunc, este o broderie făcută de mama mea, care este în ceruri.

Se îndreptară spre locul unde erau legații caii, o ajută pe Blanca să urce pe cal, apoi se îndreptară prin grădină spre palat. Deodată Blanca se înclină ușor într-o parte, pentru a ajunge mai aproape de căpitan.

— Te rog ca nimic din ceea ce sa întâmplat, să nu se afle căpitane.

— Puteți să fiți liniştită domnişoară, că nu se va afla nimic, mai ales că mie îmi este ruşine de ceea ce am pățit. Eu nu pot oricum vorbii, domnişoară, fiindcă nu voi putea motiva, tatălui vostru viceregele că am acceptat să vă întâlniți cu Piratul Negru.

CAPITOLUL V
Vrăjitoarea din lagună

Broaştele orăcăiau, perturbând cu vocile lor răguşite tăcerea din vegetaţia luxuriantă care înconjura lacul, iar apa tulbure care se colectase în gârlă curgea din gura largă din mare, infiltrându-se peste tot în smârcurile lagunei. Din ea se vedeau ochii aligatorilor care căutau o pradă gustoasă, ieşind din junglă, pentru aşi potoli setea la marginea lagunei... Ocazional câte o bufniță arunca în aerul umed cântecul ei melancolic, iar undeva în întuneric se auzea ca un răspuns urletul jaguarilor...

O canoe luneca pe apă, prin întunericul nopții. Un negru gigant vâslea în linişte, cu lamele vâslelor înfăşurate în zdrențe. Pe umărul stâng stătea o maimuță mică, având legat de gât, un lănțişor, clănțănind din dinți emoționată pe limba ei de neînțeles. Stând în fața vâslaşului atletic, era un mascat îmbrăcat tot în negru, stând încordat şi urmărind atent, traseul cât şi zgomotele care se auzeau din când în când.

Departe, în centrul lagunei, ridicată pe coloane de lemn din noroi de jos, era o colibă indiană cu acoperiş de paie, iar platforma circulară era înconjurată de grinzi orizontale. Canoea, în tăcere şi condusă cu pricepere de negru, trase aproape, lângă platforma de lemn de unde se vedea intrarea în colibă.

În timp ce se apropie de uşa colibei, silueta în negru mare dispăru în întunericul nopții.

În colibă ardea un foc mocnit, a cărui lumină, arătă o femeie aplecată peste un cazan în care învârtea cu o lingură mare de lemn. Olinda, indiana din Panama, pregătirea o infuzie.

O torță aflată în mijlocul camerei revărsa o lumina strălucitoare care aprinsă de indiană, atunci când veni să pună o cană pe masă.

Îmbrăcată pe talie până la jumătatea coapsei cu un văl ca un kilt scurt, Olinda oferi ca într-un spectacol un corp armonios şi flexibil. Picioarele lungi, bine proporționate aveau o nuanță uşoară ca de bronz, şi finețea pielii era scoasă în evidență de lumina moale, care parcă cobora de pe umerii goi rotunjiți. Sânii ei erau acoperiți cu o panglică roşie îngustă, iar părul negru lins, căzut pe umerii ei, până pe talie, se termina în două împletituri lungi groase.

Fruntea ei lată, pomeții cu o alură exotică, erau de o finețe delicată. Sprâncenele aveau ceva diabolic, dar ochii mari gri, aruncau o privire limpede, foarte atractivă.

Gura, roşie şi senzuală, arăta ca pulpa cărnoasă a unui fruct copt. Mâinile, se terminau, cu degete subțiri şi fine. Olinda, indiana din Panama, era considerată de tribul ei, ca frumusețea cea mai perfectă, din toți cât sau născut, timp de secole în munți.

— Bună seara, Olinda, se auzi din uşă un glas înăbuşit.

Gestul indienei arătă o agresivitate bruscă şi neaşteptată, dar Carlos Lezama ştia tradițiile indienilor de la munte. El sării sprinten la o parte, şi cuțitul lansat de Olinda, se înfipse vibrând în uşă. În uşa puțin deschisă lumina căzu pe pălăria neagră a piratului, şi pe bandană roşie, care ținea legat părul sub pălărie, după care lumina căzu complet pe fața Piratului.

— Aşa primire mi-ai făcut, Olinda?

Indiana zâmbi cu blândețe. O bucurie arătată, care scoaseră la vedere dinții albi, în timp ce oferea un taburet Piratului Negru. Dar Carlos Lezama nu acceptă taburetul, stând sprijinit de tocul uşii cu brațele încrucişate, poziția sa de fiecare dată în orice împrejurare unde nu avea siguranță!

— De mult timp am auzit despre tine, Olinda. Mi sa spus că eşti o vrăjitoare mare, care înrobeşti bărbații. Mulți au spus că eşti o minune de fată, şi că natura le-a creat pentru a zăpăcii mințile bărbaților.

Flăcări fulgerară din ochii gri ai indiencei, care continua să-l privească stând, în picioare.

— Mint, Olinda, pentru că nu ştiau să descrie sincer toată frumusețea ta dar eu ştiu realitatea, Olinda. Ştii cine sunt?

— Cine nu-l ştie, pe Piratul Negru? Am auzit, de multe ori, de tine tobele din tribul meu, transmitea în vânt zarva luptelor tale pe mare. Am vrut să te cunosc, personal.

— Ai o voce melodioasă ca foşnetul vântului prin trestii. Aduni toate perfecțiunile în tine, şi eu ar trebui să mă îndrăgostesc de tine, Olinda. Până acum am avut o dragoste liberă, sinceră şi de durată, şi mă tem să nu-mi pierd libertatea fiind legat de farmecele tale.

— Cuvintele tale sunt ca sucul de *okra*. Ele au miros plăcut, dar sunt pline de otravă. Intenționați să înşelați o săracă şi ignorantă indiană. Ai trăit în alte țări, iubind doamne de toate rangurile. Crezi că poți şi este normal să te uiți la mine, care trăiesc în coliba

asta?

— Înconjurat de ierburi aromate, şi îmbătat de parfumul pielii tale?

Indiana căzută pe gânduri, îşi făcu de lucru întorcând în ierburile maronii care fierbeau în cazan. Se îndreptă, şi se apropie mai aproape de pirat, despărțindu-i doar masa.

— Pe munte se spune că ai fost la palat pentru a admira frumusețea fiicei viceregelui. Ai vreun interes subit în Panama, şi în împrejurimile sale?

Carlos Lezama, scoase un râs scurt, şi cu sonoritate tare.

— Cei din munți au interpretat greşit vizita mea la palat. Blanca Viala este o simplă fată pentru mine, nu are buzele frumoase ca ale tale. Panama mă interesează... pentru cuferele viceregelui şi bogățiile palatului său.

Indiana se dădu înapoi, rezemată de masă, şi un zâmbet lăsă să apară gropițe în obraji ei.

— Care e numele tău adevărat, Piratule Negru?

— Charles. Îți place?

— Prea devreme pentru a şti sigur. Ai o reputație de om îndrăzneț şi viclean. Şi totuşi, tu mărturiseşti deschis un scop periculos. Cei din munți pot transmite aceste informații, viceregelui.

— Eşti tânără, şi prin vene îți circulă sânge cald şi curajos. Nu poți renunța la atingerea unui om slab de inimă cum este viceregele, fiindcă atunci acel câine de portughez, nu va mai putea să-şi facă toate planurile sale, iar el te va ucide.

Indiana îi întinse o ceaşcă. Carlos Lezama duse marginea de lut a cănii la buze.

— De ce vorbeşti cu mine, o slabă indiană, de viceregе?

— Înainte ai spus că cei din munți au raportat despre peregrinările mele. De asemenea, trebuie să ştii că pe valurile mării navele transportă în posturile lor, doar pe cei care pot înțelege şi au discernământ, iar acum, ca o zeiță păgână a frumuseții, ai aruncat blestemul asupra viceregelui din ordinul colonelului portughez, iar acum farmecele tale îl fac pe viceregе să saliveze după tine ca o reptilă.

Olinda se aşeză la masă, şi mâinile ei parcă croşetau ceva, cu împletituri lungi.

— De ce ai venit să mă vezi, Carlos?

— Întrebați acele mişcări ca nişte împletituri, şi or să vă

răspundă că vă pot oferi în loc, de ceea ce faci acum, întreaga bogăție din Panama. Tu şi cu mine, împreună, vom fi stăpânii a tuturor şi a tot ce există. Şi dacă acum fac prostia şi vă împărtăşesc dragostea mea, tu vei fi un comandant pe nava mea, şi nu o sclavă care depinzi de capriciile unui viceregе şi de conspirația unui portughez.

— Eu nu sunt o sclavă pentru nimeni. Zeii m-au făcut frumoasă, şi sunt copia fidelă a zeului nostru Teocthili.

— O Floare de Smarald se va naşte, care va domni, peste tot, cântă Piratul Negru. Ştiu cântecul tribului tău.

— Ochii tăi clipesc batjocoritor.

— Eu fac mişto de mine, pentru că am venit pentru a mă preda ca un sclav, frumuseții tale, şi mi-ai dat ierburi să beau ca să-mi pierd complet simțurile mele. Măcar spune-mi că mă iubeşti, este singurul lucru care pentru mine are un rost.

Piratul Negru făcu un pas înainte. Ea făcu un pas înapoi, desenând împletituri în fața lui.

— Mi-ai oferit să fiu regina navei tale, Carlos. Ce altceva îmi mai oferi?

— Cuferele cu aur ale viceregelui şi cuferele câinelui de portughez... Oare mă poți iubi? Trebuie să ştiu.

— Nu-mi place ce-ai spus despre mine, zise ea, ascunzându-şi fața în împletiturile ei. Urăsc aşa cum o căprioară urăşte strălucirea solzilor unui aligator. Dă-mi cuferele cu aur şi îmi scap şi tribul meu, datorită acestor daruri, va fi cel mai puternic de pe munte, iar eu te voi iubi.

— Acum accept taburetul tău, spuse Carlos Lezama, relaxându-se şi dând jos mantia sa, care a fost până acum pe umăr. Dar îți place, să fii jucăria lui? Pentru că el le-a obligat să farmeci pe bătrânul viceregе.

— Servea de asemenea şi planurilor mele... aşa ca tine căutam un om şi acum cred că l-am găsit.

— Valurile mării vor cânta bogăția privilegiată a creierului, Olinda. În această singurătate plină de noroi, probabil că ai făcut mai multe proiecte. Voi fi brațul tău executor. Voi fura mângâierile viceregelui. Spune-mi ce vei face pentru tribul tău ca să devină din nou stăpânul văilor, şi să abandoneze ascunzătorile lor montane?

— Cu pirații tăi, tribul meu se va întoarce înapoi la marginea mării. Ei nu vor cuferele viceregelui sau aur şi țesuturile caselor din oraş. Stăpânirea spaniolă să nu mai existe în Panama.

— Dar Blanca Viala, a solicitat întăriri din Spania, întăriri care vor ajunge în curând.

Indiana zâmbi, arătând spre ceaunul de pe vatră.

— Această poțiune a atras pe vicerege. Tot asta va cauza moartea pentru fiica sa.

— Şi atunci?

— Tu… tu trebuie să-mi porunceşti când voi ucide pe Bruno d'Almeida.

Mimând acele împletituri, pe care doar ea ştia ce rol au, indiana se opri în fața Piratului Negru, închizând ochii.

— Te iubesc cum nu am iubit pe altcineva, Carlos…

Ea deschise brusc ochii ei cenuşii, până în prezent clari, acum fulgerau, de furie. Piratul Negru, în picioare, se dădu înapoi de lângă ea, şi zâmbind puse mâinile în şolduri.

— Uiți că te-ai născut dintr-o sclavă indiană, Olinda. Şi creierul este format în propriul trib, sălbatic de ucigaşi, doar că este creierul unui tinere care, ca şi mine, ştiu că în venele tale se amestecă simultan şi sânge alb.

O furie se contractă pe caracteristicile delicate ale indienei. Acesta se opri din împletiturile ei imaginare, şi îl privi atentă, pe gânduri.

— N-am omorât nici o femeie, Olinda, mai ales o floare frumoasă ca tine, dar nu şi când folosind o melodie folosită ca vrajă, domneşte liberă într-un trib sălbatic continuând să comită atrocități. Pentru astfel de femei am rezervat întotdeauna cele mai sincere recomandări ale mele, dar… dacă sunt ignorat, sabia mea de oțel îşi va face datoria, înlăturând o ființă născută să facă doar rău.

Ea ascultă atentă vorbele lui şi scuipă. Disprețuitoare.

— Va fi o mare linişte pentru mine, dacă copiii mei nu vor afla, cu ce femeie am căzut în dragoste. Şi dacă totuşi vor afla, nu va fi un şarpe ca tine.

Se uită nedumerită la expresia feței lui, şi în ochii goi ai lui Carlos.

Băuse acea licoare din cană, ochii erai goi, şi totuşi, Piratul Negru râdea sarcastic, la adresa ei.

— Observ că mă priveşti, atentă şi insistent, Olinda. Îți pui întrebarea cum de rezist deşi am băut conținutul din ceaşca ta. Eu nu pierd timpul să pregătesc, există plante pe munte care îți aprind, parcă, sângele şi îți golesc ochii de lumină, oferind stări

febrile false cu stări de nebunie în dragoste. Aceleaşi plante aromatice, ai folosit pe vicerege, aruncându-l într-un paradis de vis, atunci când aude sunetul tobei care este agățat acolo pe perete, şi zumzetul melodic din tubul de stuf gol. Credeai că am băut acea poțiune din cana de lut? Şi eu m-am născut în munți, cunosc vrăjirile.

Ea asculta tăcută, iar în ochii ei se putea vedea o ură subumană, ancestrală.

— Nu vrei să răspunzi? Bine? Te voi urmări pas cu pas. Dacă doreşti să vezi luna şi anul când vei împlini douăzeci de ani, să nu încerci să faci ceva rău Blancăi Viala. Dacă ea, numai tuşeşte, te voi căuta şi te voi găsi chiar şi în gaură de furnică.

Expresia de ură de pe fața, indienei se transformă în frică bruscă.

— Am să fac o gaură într-un cuib de furnici, te îngrop până la brâu, te voi unge cu miere sălbatică peste tot corpul tău, începând cu sânii şi fața ta, şi te las pe seama furnicilor. Le place atât de mult mierea! Şi au dinți ascuțiți ca nişte ferăstraie mici. Naturali, pentru a mânca, lent fiindcă nu se grăbesc, au nevoie de o zi întreagă pentru a devora un corp uman. Cel mai frumos lucru despre ele, este că sunt milostive. Nu-l omoară, de la început, şi nu atacă toate organele vitale, tu eşti încă în viață atunci când simți că au ajuns la oase. Din păcate nu poți vedea, pentru că unul dintre primele organe care sunt consumate cu plăcere sunt ochii…

— Taci, taci, naibii corcitură de demon!

— Poate că voi fi pentru tine o corcitură de demon, dacă Viala Blanca pățeşte ceva, orice. Urmați ceea ce vă spun şi veți avea bijuterii şi aur de la vicerege, şi bineînțeles şi de la portughez, aminteşte-ți promisiunea mea. Acum voi săpa gaura în cuibul furnicilor. Carlos Lezama nu promite, nimic, în zadar.

El sa retras înapoi spre uşă, se opri şi trase cuțitul cu care la salutat Olinda.

Această bastardă poate să iasă afară pe uşă, şi să-i coseasc viața lui, cu acest cuțit de vrăjitoare.

— La revedere, Olinda, şi amintiți-vă bine de ce am spus despre furnicar.

Închise uşa în urma lui, şi coborî în canoe, în care îl aştepta cubanezul Tichli, făcând un gest rapid cu mâna spre țărm.

Cubanezul negru vâslea cu prudență, cu urechile atente la fiecare zgomot.

Coliba rămase în depărtare... Dintr-o dată, printre orăcăit de broaşte explodă strigătul precipitat al unui jaguar, după care tăcerea se lăsă peste junglă.

Carlos Lezama privi spre negru, zâmbind, dându-i o palmă prietenoasă peste umăr.

— Numai tu poți percepe fluieratul meu, Tichli. Te-am ales pe tine, fiindcă eşti puternic şi curajos, şi, de asemenea, eşti un om de onoare, loial. Acum se aude tamburul cu care Olinda transmite mesaje tribului ei.

Piratul simți în aer că există o prezență străină. Şi maimuța dădea semne de nelinişte, sărind de pe un umăr pe celălalt la Tichli. Concentrat asupra malului lagunei, văzu un cerc de lumini care se mutau încet în sus şi în jos după cum erau mişcările vâslelor.

— Ei au fost mai aproape decât am crezut, Tichli, zise Lezama. Ei vor trage săgeți otrăvite pentru a nu pierde noaptea, şi pentru a mă opri să mă întorc împotriva Olindei. Da, dragă Tichli, da. Nu te uita la mine cu uimire. N-am înnebunit. Deci, atenție, ne întoarcem la colibă...

Lezama făcu semn spre colibă. Negrul se opri din vâslit, şi întoarse canoea, îndreptându-se din nou spre colibă. Ținându-se de balustrada din spate, şi, călcând încet, el ajunse în fața colibei, unde Olinda, stând ghemuită, nervoasă, bătea cu ambele mâini pe un tambur aşezat între coapsele sale.

Biciul şuieră, înfăşurându-se ferm în jurul brațelor, şi al bustului indienei. Cu un gest brusc, Carlos o trase pe Olinda spre el. Ea încercă să lupte inutil... Cu brațul stâng, Piratul Negru o strânse în brațe.

— M-am întors să te îmbrățişez, vrăjitoarea mea frumoasă. Să facem o plimbare romantică în lumina lunii, care este acum pe cer, dar cu o față palidă. De ce te uiți la mine cu astfel de furie?

Lezama flutură brațul drept şi Tichli se apropie cu canoea la marginea balustradei. Desfăcând biciul de pe corpul indienei, Carlos o urcă în canoe, ținând-o îmbrățişată de după umeri. Câteva bărci plate pline cu indieni, văzându-şi regina lor, îmbrățişată cu iubitoare grijă începură să strige, aruncând amenințări. Ea nu țipă şi nu încercă să se apere... Ea asculta, ce transmitea toba indienilor.

Mâna lui Carlos Lezama, părea să țină bărbia Olindei, dar de fapt îi acoperea gura, iar partea din spate a mâinii sale, Piratul o avea aplicată peste buze. Tremurând de furie, Olinda privea cum indienii din tribul său, aruncau acuzații şi amenințări la adresa piratului. Au urmat canoea până la marginea țărmului, după care Lezama o trase pe indiană, alergând spre doi cai care îi aşteptau. A urcat-o pe şaua lui, în față şi urmat de Tichli porniră în galop, îndepărtându-se de acele locuri. Numai atunci când caii plini de spumă şi sudoare, începură să necheze temeinic, Carlos trase de frâu, oprind calul. Descălecă, dând din şa şi pe Olinda. El a apucă mânerul biciului lung, şi înfăşură din nou, strâns, pe vrăjitoarea din lagună.

— Aminteşte-ți de cuibul furnicilor, Olinda. Şi mulțumesc pentru escortă. Adio s-au... dacă eşti neglijentă, la revedere.

El trase de mânerul biciului care se desfăcu, urcă în şa, şi în galop se pierdu în pădure, urmat de silueta herculeană a lui Tichli.

CAPITOLUL VI
Dirks, piratul englez

În zonele limitrofe joase şi mlăştinoase de pe plaja sălbatică de la frontiera Panama şi Nicaragua formată din piatră şi pământ, se aflau galerii săpate de valurile care lovesc în permanență, cu ziduri construite de bătaia continuă a mării, fără intervenție umană.

La intrarea acestor peşteri naturale, un om se uita de la această înălțime la drumul de acces din nisip, care începea pe plajă.

El ridică trăgaciul pistolului lui, gata să dea alarma, văzând un individ necunoscut grăbit, dar chiar atunci când armă, mai privi odată spre acel om care era mai aproape, şi observă că noul venit era unul de-al lor.

— Bună ziua, mulatre Juan. Nu este vin, pe coastă, şi ai venit aici să cauți?

Mulatrul ridică din umerii puternici, în timp ce respira obosit.

— Vreau să văd pe şeful nostru.

— Doarme şi nu-i place să-l trezesc aşa devreme.

— Se va trezi, după ce îi spun o poveste, care-i va face plăcere.

Câteva clipe mai târziu, încă somnoros, piratul întins, se uita cu ochii pe jumătate închişi la mulatrul Juan.

Locul unde dormea, avea un alcov dintr-o deschidere în rocă şi mobilată cu lux multicolor şi variat, format din resturi de mobiliare ale altor nave pirat capturate. Pentru a ajunge în acest dormitor original, trebuia să se traverseze o mare tăietură adâncă în stâncă, în care se odihnea echipajul.

— Bună ziua, mulatre Juan. Este ora şapte, iar la ora aceasta oamenii cinstiți dorm, şi dacă se trezesc fac rău, în cazul în care poveştile tale sunt irelevante.

— Dirks, piratul englez a jefuit Cirbú, masacrând întreaga populație spaniolă, şi trecând prin cuțit femei şi copii. După care şi-a continuat calea spre Panama, iar în aceste ape va ajunge în jurul prânzului. Pentru a vă anunța v-am trezit, domnule. Apoi continuați să dormiți până la prânz... Ştiți că „vântul de nord" este mai bun decât orice navă engleză... Ce a făcut acolo în Cirbú, Dirks va continua aici, dacă nu va fi prins?

— Aici sunt multe golfulețe, domnule. Dirks a spus că punțile lor suportă foarte bine, greutatea prăzii pe care o vor captura în

Panama.

— Dirks a fost întotdeauna un bătăuş. Acest lucru nu mă deranjează prea mult, dar atunci, când aflu că este un criminal nemilos care a vărsat sângele oamenilor nevinovaţi, vin imediat. Şi uite aici o sută de monezi pentru serviciul dvs. inteligent, Juan.

De sub patul său Carlos Lezama trase un săculeţ plin. Se ridică şi dădu celui prezent suma promisă. El pufni simţind mângâierea umedă şi rece a mării. După care luă o cârpă de damaschin, de mare valoare găsită la îndemână, şi îşi legă părul.

Hundred spanken, mulatrul Juan, numit după tăieturile şi cicatricile care îi completau faţa, şi tot corpul, zâmbi printr-o grimasă care apăru pe faţă într-un conglomerat de riduri roşii rău cusute.

— Îl veţi opri, domnule?

— Nu mi-a lăsat nici o alegere, *Suta spanken*. Îţi mulţumesc că eşti un om loial şi curajos.

Continuă tot cu un râs grotesc:

— Apreciez două lucruri în lumea mea: mirosul de praf de puşcă şi sânge, şi pe Piratul Negru.

— Dirks, piratul englez, se îndreaptă spre Panama. La ora unsprezece, toţi oamenii mei să fie la bord, şi pregăteşte cinci butoaie de praf de puşcă cu fitil lung. Butoaiele, să aibă o sută de kg. Şi când va servi masa de prânz Dirks va fi el însuşi hrană la rechini, iar voi toţi veţi sărbători. Am să permit să aduci aici în seara asta pe doamna ta. Încă o mai iubeşti pe „chinezoaica" Anita?

— A zis că sunt cel mai frumos dintre oameni... cu o sabie în mână.

— Haide, poţi sa te duci acum. M-am săturat de a vedea faţa ta de urangutan.

La ora unsprezece, într-un golf ascuns între promontorii, era ancorat un schooner[6] cu linii graţioase şi o structură solidă, pe care erau aprinse mai multe felinare.

Pe punte, oamenii erau ocupaţi cu descărcarea unor lăzi cu prada capturată la Cirbú. Dar cea mai mare agitaţie domnea în interiorul echipajului de pe *El Aquila.*

Sprijinindu-se pe balustrada podului, lângă cel mai mare tun, Carlos Lezama urmărea agitaţia cu pregătirile de luptă. Ori de câte

[6] Schooner – navă cu două sau mai multe catarge.

ori era luptă pe mare, lăsa jacheta de mătase, haina şi pălăria. Stătea în soare cu bustul său gol până la brâu.

Curele late erau legate la încheieturile sale, subliniind textura fibroasă a muşchilor săi atletici. În locul pălăriei, strălucea bandană roşie care îi acoperea părul. Carlos Lezama, Piratul Negru era pregătit să lupte.

Marea Caraibelor era ca o vale verde care se contura sub multe aspecte, era o conglomerare plutitoare înşelătoare numită „alge", care, uneori reuşeau să facă să eşueze cele mai puternice nave, printre liane cu aspect moale şi inofensiv.

Evitând cu pricepere algele marine, Tichli, cârmaciul, se afla la cârma navei, *El Aquila* iar lângă el piratul Carlos Lezama scana orizontul cu ocheanul său lung. Cunoştea pavilionul corsarului englez, Dirks: un leu înfăşurat în jurul unui soare, iar deasupra motto-ul: *always the first*[7]. Un zâmbet batjocoritor apăru pe buzele lui Carlos, când departe, dincolo de începutul curbei care intra din Marea Caraibelor în golf, puternicul ochean din sticlă de cristal reflectă pavilionul în vârful unui catarg, soarele cu leul înfăşurat în jurul lui.

Deasupra pictat cu litere negre, era celebrul motto al piratului englez însetat de sânge.

— Fiindcă este un ucigaş de femei şi copii, Dirks îşi merită o astfel de moarte, Tichli. Într-o oră vom termina cu totul. Tichli, spre tribord scurt, comandă Carlos. Arborați pavilionul nostru! strigă el cu voce tare. Ordinele executate repede, şi cu viteză, mai mare *El Aquila,* se apropia de coastă!

Pavilionul, având imprimat un pui de vultur, cu aripile deschise pe fond roşu, flutura pe catarg.

— Nu vreau ca Dirks să intre în panică prea repede, îl anunță pe Tichli cârmaciul negru. Continuă navigarea pe lângă coastă, şi să nu fie mare dificultate să ne apropiem de plajă.

La bordul navei sale, englezul Dirks privea şi el prin ocheanul său spre grațioasa *goeletă*[8], care progresa înaintând, în direcția în care se afla el. A văzut pavilionul roşu de pe catarg. În linia construcției arăta ca o navă spaniolă…

— Oamenii la tunuri – pregătiți culevrinele! urlă el.

Când nava se mai apropie, se născu în mintea piratului englez

[7] Always the first – mereu primii.

[8] Goeletă – vas cu pânze, în general, cu două catarge, uneori trei.

suspiciunea, confirmată atunci când razele de soare îi permise să vadă în castelul navei, un tip înalt, atletic, bronzat şi cu bustul gol, având capul acoperit de o eşarfă roşie.

— Piratul Negru – strigă Dirks. La posturile de luptă!... Toată lumea la posturile de luptă!

El Aquila era la mai mult de o milă, de navă engleză. Din partea lui Dirks, un baraj tras de cinci culevrine se îndreptă împotriva pânzelor goeletei, dar Tichli manevră în aşa fel încât oferii spre vedere, doar pintenul navei, înaintând rapid, gata să atace de pe flancul stâng, nava piratului englez.

Piratul Negru privea liniştit apropierea de nava inamică. Lângă el se aflau cinci butoaie cu cinci sute de kilograme de praf de puşcă terminat la capătul de jos cu un fitil de aprindere lung.

— Artilerişti strigă, arătând spre linia de flotație pupa!... Gata?... Foc!

O explozie oribilă se propagă în aer... Dar nava britanică, printr-o manevră reuşi să scape neatinsă.

— Atenție din nou, tunari! strigă Lezama. Repetați încărcarea şi foc!

Şi în timp ce striga ordinele, Piratul Negru încerca să aprindă fitilul de la butoaie cu o iască. Reuşi în sfârşit, iar focul se răspândi pe fitil.

O jumătate de milă[9] mai separau cele două nave. Englezul vru să scape de apropierea coastei, dar a fost împiedicat de *El Aquila* tăindu-i calei. Simultan cele două nave traseră, una asupra celeilalte.

Pe puntea lui *El Aquila* au căzut *trinchetul*[10] şi *mizzen*[11], zdrobind tunarii de la tribord. Un cor de urlete crescut, furia de luptă se dezlănțuise... Navă engleză, a pierdut catargul mic şi un proiectil a aprins pânza centrală. Piraţi englezi încercau în grabă stingerea incendiului, scoțând cu găleţile apă din mare...

— Nu trageți! strigă Piratul Negru. Prindeți cârligele de margini!

El nu a vrut să se tragă din nou, pentru a evita izbucnirea focului, fiindcă nava se scufunda, ori el voia ca cele cinci butoaie să ajungă pe nava engleză.

Mai erau aproximativ treizeci de metri, când Carlos Lezama privi

---

[9] 1 milă marină = 1.852 m.

[10] Trinchetul – primul arbore (catarg) începând de la prova, al unui velier.

[11] Mizzen – catargul mic

spre fitilul celor cinci butoaie pline de praf de puşcă... mai era puțin pentru aşi atinge scopul. Era calm şi avea un control masiv asupra nervilor.

Cu un zgomot asurzitor de lemn, cele două nave se apropiară una de alta. Cu un efort puternic, Carlos Lezama, a ridicat deasupra capului lui unul dintre butoaie plin cu o sută de kilograme de praf de puşcă, cioburi de sticlă şi bucăți de metal.

Se uită la flacăra care era aproape de gaura neagră... şi apoi, cu un efort supraomenesc impulsiv, el aruncă butoiul, peste bord, pe puntea inamicului, care explodă curățind locul pe puntea englezului.

Lezama repetat de patru ori aceeaşi manevră... iar explozia lor, rărea rândurile piraților englezi.

După care se apucă de o scară de frânghie, şi cu sabia între dinți, şi, cu un impuls rapid trecu pe puntea navei engleze. Ajungând pe navă, se îndreptă rapid spre centrul navei.

Dar Dirks, căpitanul englez dându-şi seama că lupta a fost pierdută, şi, văzând pe Carlos care se îndrepta spre postul de comandă, lăsă oamenii lui în voia sorții lor, şi sării în mare. Un traseu alb marca săritura, piratului englez în apă. Lezama sigur pe el, că pirații lui erau deja stăpâni pe nava englezului, imobilizând pe supraviețuitori, iar pe răniți şi morții aruncându-i peste bord, ca răzbunare pentru măcelul făcut asupra populației din Cindú, sării peste balustrada tribord, de la o înălțime de douăzeci de metri, scufundându-se repede. El reapăru la suprafață, treizeci de metri mai în față, înotând continuu pe urma produsă de mişcarea brațului lui Dirks piratul englez, care se îndrepta spre plajă.

Piratul englez ajunse puțin înaintea lui Carlos Lezama pe plajă. Îşi făcea iluzii crezând că dacă Piratul Negru era singur, poate îl putea învinge. Ajungând pe plaja Carlos, avansă spre Dirks cu sabia în mână.

— Nu ştii să mori împreună cu oamenii tăi, pe nava ta, dezgustător şobolan, ce eşti. Fugi ca un laş.

Dirks taie aerul cu sabia, parcă era înarmat cu o coasă, Carlos Lezama se lăsă pe un genunchi iar sabia fluierând îi tăie eşarfa roşie. Se ridică şi amândoi se opriră, privindu-se insistent.

— Eşti inutil ca spadasin, sau tu poți ucide un om, doar dacă este la mila ta, cu mâinile goale?

Două săbii se ciocneau cu un sunet lugubru, Dirks, mare şi voluminos avea puterea unui taur, dar nu avea plămânii puternici

ca Piratul Negru, care dădea atacuri repetate, neîncetat cu lovituri lungi care se strecurau pe sub brațul adversarului său, a cărui piept gâfâia răguşit…

O sudoare abundentă invada fața bărboasă a piratului englez, care şi-a dat seama că forțele sale slăbeau, neputând face față atacurilor în cercuri agile şi rapide ale Piratului Negru.

Unii membri ai echipajului lui Carlos veniseră pe plajă, formând un semicerc în tăcere, privind atenți lupta.

— Asta este tot ceea ce ştii, Dirks? Sângele tău murdar nu valorează nimic, pentru a se putea uita de toate crimele tale…

Cu energia disperării, respinse englezul sabia lui Lezama, strigând furios:

— Vei pleca înaintea mea, diavol spaniol!

Se repezi înainte, încercând să ajungă la pieptul Piratului Negru. Dar, orb, de furie, nu găsi în fața sabiei sale decât, vid.

Cu un salt, Piratul Negru evită atacul violent, şi printr-o fandare, cu sabia prinsă cu ambele mâini şi ridicată în sus, reteză dintr-o lovitură capul piratului englez Dirks, care se prăbuşi ca fulgerat, îmbibând cu sângele lui nisipul de pe plajă.

* * *

După ridicarea prăzii găsită pe nava pirat engleză, şi depozitarea ei pe *El Aquila* se pregătiră să se îndrepte spre adăpostul lor, atunci când o barcă rudimentar construită dintr-un trunchi de copac se apropie de navă.

În cabină, Piratul Negru marca, prada ridicată, când *Hundred spanken* care monitoriza distribuirea, îl anunță că este căutat.

— Cineva din Panama vrea să vă vorbească, domnule, zise unul dintre pirații lui. A spus că vă aduce un mesaj important.

— Adu-l pe acela şi mesajul lui.

Un băiat dolofan, indian, speriat, intră în cabină, privind neliniştit spre Piratul Negru.

— Buna ziua, emisare. Cine te trimite la mine cu veşti?

— Nu ştiu, domnule mare şi bun şi milostiv. Mi-a dat acest pachet o doamnă grasă şi urâtă. Ea m-a asigurat că, domnul mare şi bun şi milostiv, o să-mi dea o mare răsplată pentru că îți aduc mesajul. Şi eu sunt sărac, domnule mare, bun…

— Da, ştiu. Spui că eşti sărac?

Şi Piratul Negru desfăcu micul pachet învelit într-un sul. O batistă albastră de dantelă brodată, era mototolită în acel pachet.

— Spui că eşti sărac? Ce vrei să-ți dau? Aş putea să-ți dau un

sac de aur, dar atunci trebuie să renunț la catargul meu. Spune-mi.

Panamezul tremura de parcă dansa grăsimea de pe el.

— Eşti mare şi bun, domnule. Numele dumneavoastră este venerat printre noi şi noi toți te iubim. Eu nu mint.

— Asta e ceea ce vreau. Să nu minți, spuse Piratul Negru, râzând vesel. Spune-mi de ce vrei, bani, să-ți dau? Dacă minți…

— Îmi place vinul, domnule… Dar am, de asemenea, o mamă oarbă, care şi-a pierdut ochii în mină, să mă hrănească, atunci când eram o copil. Şi, deşi îmi place vinul, o să beau doar puțin, iar restul de bani voi da la mama mea.

— Dacă nu-i dai banii te voi găsi, şi trag pielea de pe tine, şi pun sare peste rana, mă auzi, băiete? Ia o sută de coroane de aur pentru mama ta, şi zece pentru vin şi femeile tale. Nu folosi mai mult de zece coroane pentru viciile tale. Ține minte ce ți-am spus.

Panamezul, îngenunchind, încercă să-i sărute mâna dreaptă, în care piratul ținea doi săculeți cu monede de aur, care erau o avere.

— Termină cu prostiile!… zise piratul, cu o voce dură. De când se sărută mâinile oamenilor? Rezervă sărutările, mamei tale, care este singura din lume care merită. Spune-i mamei tale să se roage câte odată şi pentru cel numit de ei, Piratul Negru.

Panamezul, beat de bucurie, părăsi cabina. Când trecu iar la distribuirea prăzii îi zise lui, *Hundred spanken*

— Ia de la mine o sută zece coroane, pe care i-am dat panamezului. Am dat acestui grăsan acele coroane fiindcă a fost sincer, vorbind de mama lui şi nu a ascuns nici viciul lui pentru vin. Şi acum, du-te. Vreau să fiu singur.

Atunci când piratul numit *O sută de cicatrici* plecă, Carlos Lezama privi batista brodată.

— Blanca şi-a amintit… zise el, clătinând din cap cu o uşoară amărăciune.

Serios privi la o mică scrisoare, maro, aflată în pachețel.

Ştiu că eşti un cavaler, şi atunci când vei citi, scrisoarea să ştii că am nevoie de tine. Diavolul roşu din lagună îşi trimite amenințările… Eşti loial şi de cuvânt şi am încredere în tine. Salvează populația din Panama, până nu este prea târziu.

Lipsea semnătura, dar într-un colț al batistei albastre era numele: *Blanca,* frumos brodat.

CAPITOLUL VII
Doi bărbați față în față

Cincizeci de piraţi, toţi supravieţuitori ai luptei recente, sărbătoreau succesul. S-au adunat în anticamera formată în peştera de rocă, vorbind stând lângă foc, frigând pui, în timp ce alţi beau vin. Stând la o masă de stejar înnegrit *Hundred spanken,* privea la preparate cu ochi strălucitori plini de lăcomie.

Multe femei veniseră, şi acum erau între piraţi, exista un amestec de lux şi mizerie. Brocarturi bogate, catifele, damasc… esenţe aromatice împrăştiate peste tot. Toţi împreună îşi sărbătoreau, şi vin victoria când *Hundred spanken* clipi privind surprins. Un tânăr înalt şi lat în umeri, purtând uniformă oficială spaniolă şi o curea lată Challenger, de care era, prinsă o mare sabie, se oprise la intrarea în anticameră.

— Cum ai ajuns aici, dandy? urlă *Hundred spanken,* ridicându-se în picioare.

Se auziră strigăte de uimire şi de furie, adresate căpitanului Raul de Montemar, când o voce ca un tunet se auzi de la intrarea unde era camera lui:

— Staţi liniştiţi şi toţi la locurile voastre! Dublaţi paza afară. Căpitanul Montemar, a venit la mine în vizită.

Piratul Negru, plecându-se în faţa, lui Montemar cu respect, îşi ceru scuze de primirea de care avusese parte, şi îl rugă să se apropie. Intrarea în peşteră, bine luminat de torţe abundenţă.

Căpitanul se apropie, cu mâna pe garda sabiei. Odată ajunşi în camera naturală care era şi dormitorul, lui Carlos Lezama, piratul îi oferi un taburet, pe care Montemar se aşeză în faţa lui.

Vreau să ştiu cum aţi ajuns aici, dar promit că veţi pleca în viaţă. Suficient dacă îmi dai cuvântul tău ca un ofiţer de onoare, şi îmi spui de unde ştii de acest refugiu. Dar vreau sinceritate, nu suport minciuna.

Montemar făcu eforturi vizibile de a-şi stăpâni furia. El îi spus răguşit:

— Am galopat şaptezeci de leghe pentru a mă afunda în această groapă eu, un ofiţer al regelui. Am venit doar în particular. În această dimineaţă, ai tăiat pe un pirat englez, un fel de coleg de al tău, care intenţionase să jefuiască Panama. Ai făcut-o numai

pentru prada aflată pe nava sa scufundată în golf. Eu îți dau cuvântul meu, ca un gentleman. Dar tu ştii, ceea ce este onoare?

— Da, ştiu cel puțin atunci când am legături într-un fel sau altul, cu oameni care ştiu ce este onoarea.

— Aş vrea să cred ceea ce spui. Acum ascultă: Ați primit o batistă albastră brodată de la Blanca Viala. Am venit să mi-o înmânezi.

— Îți admir curajul, într-un fel, prostesc. Vii neaşteptat la o peşteră de pirați să ceri o batistă, o bucată simplă de dantelă parfumată. Cu ce drept îmi ceri, tu mie să fac asta? Vorbeşti cu un fel de lipsă, de caracter.

— Înțelege-mă bine. Am venit să ridic această batistă, care niciodată nu ar fi trebuit să o primeşti de la Viala Blanca.

— Este singurul motiv? Vii aici, pe teritoriul meu, tu un ofițer al Regelui, urât de atâția oamenii, şi faci gesturi disperate, iar asta este tipic demn de un om îndrăgostit. Doar cei ce iubesc, fac astfel de nebunii, uitând de autoconservare.

— Îți ofer tot ce vrei. Blanca Viala este singurul lucru care contează în viața mea, şi sunt gata pentru orice.

— De exemplu?

— Îți spun să ştii că unul dintre noi este în plus.

— Ce ai spus? Unul dintre noi doi este în plus? Acum ascultă-mă bine:

— Deci tu o iubeşti pe Blanca Viala. Ei bine, aşa este? Este adevărat?

— Nu ştiu, nici nu contează. E doar a mea. Ceea ce aşi dori este ca tu să nu faci pe cuceritorul în fața unei tinere.

— Ascultă căpitane. Limitele tale de bun simț le-ai cam depăşit. Eu nu sunt dispus să înghit insolența ta. Tu ori eşti prost ori faci pe prostul, iar lucrul acesta pe teritoriul meu. Tu în care categorie, crezi că te încadrezi?

Amândoi se ridicară în picioare în acelaşi timp cu muşchii încordați, şi în cele din urmă, Carlos Lezama scoase un râs scurt.

— Vrei un duel, Montemar? Ştii că te-am mai învins.

— Ştiu că eşti un spadasin bun şi un țintaş excelent. Dar dacă, aşa cum nu mă îndoiesc că există un Dumnezeu, El îmi va da harul de a te ucide ca pe un câine.

Lezama, se abținu să facă vreun gest, doar îşi trecu mâna peste mustața subțire.

— Cred că tu intenționezi să mă ataci ca să obții batista, dar uiți

că s-ar putea să muşti pământul, fără să te mai ridici, fiindcă de data asta nu te mai cruț.

— Da, intenționez!

Cu mâna Lezama făcu un gest, care indica răbdare.

— Nu te urăsc, Montemar. În fond, poate te admir.

— Admirația ta este mai mult decât o bătaie de joc. Ne vom întâlni în curând.

— Nu vreau să mai aud aceste cuvinte, şi ar fi bine să nu spui Blancăi, ce sa întâmplat între noi. Nu apreciez totul la tine, acum când am început să te cunosc, mă atrage cavalerismul tău înnăscut, dar mă scârbesc metodele tale de personaj negativ.

— Romantismul tău pentru fată, este un gest simplu, mai mult un orgoliu peste orice limite. Ascultă, Montemar, dacă acum ne vom bate, toate avantajele ar fi pentru mine. Ai fi terminat pentru cariera armelor. Iar eu nu invoc ajutorul lui Dumnezeu ca Judecător Suprem să mă ajute să te înving. Eu nu am nevoie de ajutor în lupta cu tine, fiindcă eu nu vreau să lupt cu tine.

— Oh, astea sunt minciuni, dar eu vă voi forța!

— Am cu tine mai multă răbdare, decât am avut toată viața mea. Calmează-te, murmură el, ai avut dreptate unul dintre noi doi este în plus. Interpretează asta cum vrei tu, dar adevărul este că simt o afecțiune aparte pentru Blanca Viala. În prezența ei mă simt mai, relaxat, mai senin, pentru că este întruparea idealului feminin pe care de multe ori îl căutăm în zadar în viață. În apropierea ei mă simt mai romantic.

— Tu romantic? Tu, un pirat josnic…?

— Atenție, Montemar. Din această peşteră s-ar putea să iasă în viață doar unul dinte noi doi. Iar cel norocos nu cred că vei fi tu. *Hundred spanken*, strigă piratul.

La intrare apăru fața hidoasă a piratului.

— Ascultă-mă cu atenție maximă, față urâtă. Acest domn trebuie să plece în viață de aici, dacă nu-l ucid eu. Şi dacă mă omoară, cine îndrăzneşte să pună o mână pe el, în toate nopțile cu lună fantoma mea îl va bântui. Transmite comanda mea, la toți. Căpitanul Montemar va fi înmormântat pe plajă, dacă îl omor. Dacă rămâne în viață, nimeni nu-l va opri să plece. Acesta este, probabil, ultimul meu, ordin pentru tine. Şi ştiu că toată lumea îl va respecta. Acum, dă-mi cutia mea de arme.

Când trist şi totuşi gesticulând furios *Hundred spanken*, plecă Lezama zise, zâmbind:

— De asemenea între noi nu va fi nici o onoare sau fidelitate, Căpitane Montemar.

— Ce propui?

Hundred spanken se reîntoarse aducând o cutie de lemn negru, lung şi îngust, pe care a pus-o pe masă.

— Sunt curățate?

— Da domnule, cu două zile în urmă au fost unse şi curățate.

— Ei bine, poți să pleci, *Hundred spanken*. Vezi, Montemar, acesta este un model spaniol.

În timp ce vorbea, Carlos Lezama deschise cutia. Conținea două pistoale cu țeava lungă, la cap mai lărgite. Lezama le controlă în fața lui Montemar, ambele erau descărcate.

— Vezi. Nici unul nu este încărcat.

Agil piratul extrase un glonț dintr-o cutie mai mică. Îl introduse în butoiul unuia dintre pistoale.

— Ai văzut acum că unul dintre cele două pistoale este încărcat. Celălalt va fi descărcat. Ambele sunt identice şi nu diferă. Aplicarea butoiului pe cerul gurii, îți va zbura creierul.

El a luat cutia cu ambele mâini şi o scutură violent. Sunetul de oțel se auzi din interiorul cutiei.

— Acum Dumnezeu va judeca, domnule Montemar. Eşti hotărât?

— Când veți dori, spuse Montemar cu un glas ferm.

— Bună. Dă-mi cuvântul tău de onoare că, în cazul în care primul foc va fi în gol, celălalt nu va ezita să-şi pună pistolul pe cerul gurii, şi să-şi zboare creierii.

— Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Deschide cutia, zise Lezama, acum ia arma pe care o alegi şi dă-mi pe cealaltă. Admir calmul tău, şi să ştii că norocul, dacă voi câştiga va fi negativ pentru mine, tu probabil te vei bucura când vei vedea cum creierul meu sare în bucăți mici.

Montemar se cutremură la răceala cu care vorbea piratul. El deschise cutia şi puse mâna orbeşte pe un pistol, împingând cutia cu celălalt către, Lezama. El îl luă, parcă cântărindu-l şi zâmbi.

— Ei bine, domnule, căpitan al gărzii. Străduiți-vă să aveți succes.

Montemar se uită nervos la botul negru al pistolului aplicat pe cerul gurii, de Carlos Lezama.

Nu a fost nici o bufnitură. Declanşatorul a fost în gol…

— Îmi pare rău, domnule. Ați ales greşit.

Zâmbetul Piratului era sardonic, crud.

— Acum este rândul tău, căpitane Montemar. Soarta a decis ca să fii tu cel care…

Raul de Montemar ridică pistolul, şi privi spre Lezama.

— Pe scurt, am fost naiv. Am sperat că vei fi un om curajos şi onorabil.

— Eu am fost, tu…

— Nu te voi lăsa să semeni confuzie în sufletul tinerei Blanca. A-şi putea să te ucid acum ca pe un câine…

— Altă dată, dragă?

— Aş putea, dacă aş vrea, să te omor acum, şi Blanca ar fi doar a mea, dar aparţin unei rase… de cavaleri, loiali. Din păcate, aşa m-am născut. Acum priveşte, ticălosule, cum mor oamenii de onoare.

Raul de Montemar duse pistolul la gură, şi trase.

Ca printr-o ceaţă văzu cum Piratul Negru, râde.

— Cu regret, Sir. Cele două pistoale sunt descărcate. Am escamotat glonţul. O problemă de neînţeles pentru tine. Mergeţi înainte liniştit. Aţi câştigat cu siguranţă dreptul de a avea pe Blanca. Eu nu te voi opri, din potrivă.

Fiorul brusc de a fi în viaţă, a fost atât de puternic încât, fără cuvinte, Montemar îşi şterse sudoarea de pe fruntea sa.

— Am vrut să văd dacă eşti într-adevăr un om sincer şi de onoare, demn de Blanca. Ce am văzut, va servi ca o consolare uşoară pentru mine fiindcă eu sunt primul care admite că ar fi nepotrivit pentru un om ca mine să mă prefac că iubesc pe Blanca Viala. Dacă ea te iubeşte, va fi soţia ta…

— Cum pot să te cred? întrebă oarecum ameţit Montemar, arătând spre cele două pistoale. M-ai păcălit o dată şi…

— Să-mi dau cuvântul, nu mă vei crede, tu însuşi ai spus că sunt un pirat josnic, şi ca să alimentez focul în sufletul tinere Blanca, este prea mult pentru mine. Şi apropo, Montemar, permite-mi nişte sfaturi. Eşti un om activ, şi în timp ce eu vă însoţesc în condiţii de siguranţă, îţi recomand să nu sădeşti îndoială în sufletul Blancăi, din cauza unei gelozii care depăşeşte orice imaginaţie. Mi bine spune-i că o iubeşti, şi chiar dacă primeşti o palmă, o meriţi pe deplin, după câte ai făcut.

— Nu am nevoie de sfaturile tale seducătoare. Dar, în ceea ce priveşte faptul de a mă însoţi, mă lipsesc de el, pentru mine eşti şi vei rămâne un pirat josnic.

La două dimineața, Raul de Montemar, înfăşurat în mantia lui plină de praf, îşi struni calul la galop. Cu mult în urma lui rămase peştera de unde Piratul Negru, sus pe deal, putea vedea palatul.

Ajungând la palat Montemar, descălecă de pe calul, care gâfâia de oboseală, legându-l de un copac.

Învelit în mantia neagră, era o umbră în umbrele nopții. Se opri zece minute, gândindu-se la sfaturile piratului... după care se îndreptă, cu prudență spre zonă în care el putea intra fără măsuri de precauție. Se opri lângă peretele din spate, în partea stânga.

Blanca nu se culcase... la a treia fereastră de mai sus, era lumină. Totul era tăcut. Ocazional, dinspre grajdurile îndepărtate venea sunetul unui nechezat. El se apropie de peretele cu suprafață netedă. Nimeni nu putea urca pe acolo. Oare pe iederă? Dar ele sar îndoi sub greutatea lui. Încercă cu mâna stângă să dibuie o viță de vie, care îi putea oferi rezistență. Încercă, cu mâna dreaptă, şi găsi pe marginea turnului aproape de fereastră, o viță de vie mai groasă. Era la aproximativ cinci metri deasupra solului, şi era cam riscant, dar...

Îşi ținu respirația şi cu un nod în gât, începu să urce, arătând ca un liliac uriaş. Ajunse sus şi privi prin zăbrele. Întunericul era complet în interior... încercă să se agațe strâns de bare, pentru a-şi menține echilibrul, şi să poată privi în interior.

La capătul coridorului o lumină pâlpâind se apropia... şi Blanca Viala, cu părul său blond liber pe umeri, înfăşurată într-un halat alb, se apropia încet, mergând pe jos cu picioarele goale.

— Nu ştiam că acum eşti un tâlhar, căpitane spuse ea încet.

— Blanca, te rog să mă asculți, voi vorbii încet. Am nevoie acum de o conversație...

— Pentru aşa ceva există o uşă, şi în timpul zilei, dar nu să foloseşti această metodă, tipic de un tâlhar...

Raul Montemar încercă să se prindă mai bine de zăbrele şi alunecă căzând cu trupul arcuit în aer. Zgomotul căderii corpului său de la cinci metri distanță, se auzi surd pe pământ.

Îngrozită, Blanca Viala îşi aplecă fruntea peste balustradă, încercând să-şi imagineze distanța de la care a căzut. Dar nimic nu se putea vedea. Ea fugi jos prin mica uşa de ieşire, privată.

Jos lângă zid, corpul îndoit al lui Raul de Montemar se afla în poziție sinistră. Ea îngenunche lângă el, luându-i capul în poala ei, şi plângând sub stare nervoasă şi murmură:

— Dar, de ce ai venit aşa, Raul?

Ofițerul avea pleoapele închise, cu o paloare sumbră care contrasta cu restul feței, reflectată de lumina lunii. Mâna ei mângâie fața contractată dureros a lui Montemar.

— Raul... răspunde-mi... nu am vrut să te jignesc. Am zis, dar nu am vrut să te jignesc... Dacă ai şti! Doamne, e mort!

Ea puse obrazul pe buzele lui Montemar, să vadă dacă are respirație. Suflul uşor risipi frica fetei. Se aplecă şi buzele ei lăsară un sărut pe fruntea bărbatului.

— Iartă-mă, te-am ucis Raul... eu... te iubesc... am...

Deodată privi atentă, el o privea iar ochii lui aruncau o privire caldă, deschisă.

— În sfârşit!... M-am gândit că eşti mort, Raul. Ce?

— Eu te-am iubit şi te iubesc, Blanca. Acum, sunt fericit pentru că iubirea fără speranță era oribilă pentru mine. Blanca se ridică brusc în picioare.

— Dar...

Montemar se ridică şi el, zâmbind la ea, fericit.

— Nu am căzut cu adevărat, Blanca. Am aterizat pe picioare. Aveam nevoie să ştiu dacă mă...

O palmă răsunătoare peste obraz, fu răspunsul Blancăi Viala, care se întoarse şi dispăru pe mica uşă în interior. Raul de Montemar trecu fericit mâna peste obrazul pălmuit. Acum era un om extrem de fericit. El îşi aduse aminte de ultimele cuvinte

„sfaturi” ale piratului:

— Ai merita să primeşti o palmă, Montemar pentru prostiile care le faci. Dar va fi o reacție naturală de mândrie timidă. Ei bine o mie de palme dacă primeşti de la de la Blanca Viala merită, merită dragostea ei.

CAPITOLUL VIII
Voința viceregelui

Căpitanul Montemar dormise neliniştit, alternau în visele sale viziuni la preocupările pe care le avusese, apoi, încercă să ghicească care este acum atitudinea Blancăi Viala, după noaptea trecută şi discuțiile de la sfârşit. Când sa trezit a început să se îmbrace în caracterul său obişnuit, gândindu-se la frazele romantice pe care ea le rostise, crezându-l rănit.

Sa gândit la galopul lui prin mlaştini pentru a cere piratului acea batistă, el şi-a riscat viața, convins în unele momente că intrarea acolo... în adăpostul piratului, îi tăia orice cale de întoarcere. Şi-a amintit de acel „sfat", prin care a câştigat o palmă... Dar el a auzit, de asemenea, muzica cerească din cuvintele tinerei Blanca, prin mărturisirea iubirii sale.

După care se îndreptă spre postul de pază, încercând să se calmeze. Colonelul portughez, Bruno d'Almeida îl aştepta, adresându-i cu răceală un salut.

— Căpitane Montemar să treci pe biroul meu.

— De ce vrei să mă vezi?

— Pur şi simplu nişte ordine de comandă.

— Dar nu pot să cunosc acum motivele? Pentru că în acest moment am intrat de serviciu.

— Ordinele sunt ordine. O să vezi de ce, doar când te vei prezenta la mine.

Colonelul Bruno d'Almeida salută cu o înclinație a capului pe Raul de Montemar, care se afla în centrul camerei, care-i răspunse la fel.

— Dar totuşi dacă eşti nerăbdător să ştii, să te pregăteşti să-mi predai sabia ta sau să o rupi, căpitane Montemar, îi spuse d'Almeida cu o voce calmă.

O astfel de cerere în acel timp, constituia cea mai gravă insultă.

— Pot să ştiu cărui fapt se datorează această cerere impertinentă? întrebă Montemar cu mâna pe garda sabiei, gest care îndreptă vârful de oțel în sus.

— Nu agrava situația cu atitudini provocatoare, îl atenționă colonelul.

Împreună intrară în camera postului de pază, unde se aflau o

duzină de soldați cu muschete. Montemar privi mirat, fiindcă toți din cei prezenți erau din garda personală a colonelului. Soldații portughezi erau plătiți mai bine, fără a se plăti în plus alte sericii, ei fiind mercenari şi se gospodăreau singuri. Şi, cum în Panama era un portughez care îi plătea, ei îl ascultau cu servitute fanatică.

— Pentru a doua şi ultima dată, îți ordon să predai sabia, Montemar. Ştiind că nimic nu i se putea trage de la neîndeplinirea datoriei lui, îți desfăcu centura Chaberga pusă în diagonală, cu sabia pe masă.

— Am executat ordinul fiindcă eşti colonel şi secretar al viceregelui. Acum, ai obligația de a-mi explica ce motive au stat la baza îndepărtării mele de la comanda pazei.

— Nu te priveşte. Arestați-l! ordonă sobru şi concis d'Almeida.

Ordinul a fost atât de neaşteptat şi rapid, că Montemar nici nu reacționă, că se trezi prins în lanțuri puternice, care-i legară încheieturile mâinilor. Luat prin surprindere de această violență obrajii lui Montemar deveniră livizi, la umilința de a fi legat ca un tâlhar de drumul mare.

— Vei răspunde în fața împăratului, d'Almeida, pentru această insultă adusă unuia dintre ofițerii lui!

— Şi tu, vei răspunde înaintea împăratului, pentru infracțiunea de înaltă trădare şi conspirație.

— Tu cred că ai înnebunit colonele? îi răspunse Montemar cu stupoare la acuzația adusă.

— Tu vorbeşti care ai intrat în complicitate cu amenințătorul Pirat Negru, un rebel şi tâlhar, care va fi prins în curând şi condamnat.

— Dar… ce acuzații sunt acestea, la adresa mea?

— Cu doar două zile în urmă ai ordonat soldaților din escorta fiicei viceregelui, să se întoarcă la palat singuri. Ați vrut să fiți singuri cu Piratul Negru?

— Am dat de el din greşeală, şi am vrut să mă duelez cu el. Din păcate, am pierdut, am căzut şi când mi-am revenit plecase.

— Da? Şi atunci de ce nu mi-ai raportat şi mie din ceea ce sa întâmplat, atunci?

— Eram ofițer de serviciu, şi trebuia să execut ordinul primit din partea fiicei viceregelui, obligații care nu te privesc pe tine.

Montemar nu ştia ce să explice, fiindcă a promis Blancăi că va păstra tăcerea. Dar acum nu mai rezista atâta umilire.

— Ordonă lacheilor tăi să mă elibereze. Eu nu sunt dispus să

tolerez, să fiu aşa tratat ca ofiţer al regelui.

— Aici nu sunt lucruri de tolerat. M-am gândit că eşti mai inteligent, Montemar. Tu nu au nici măcar apărarea gata. Noaptea trecută, timp de trei ore, ai fost plecat, fiindcă eu am mers cu garda mea spre mlaştină în care credem că este ascuns sau se ascunde Piratul Negru. Nu am putut să prindem piratul rebel, fiindcă probabil cu două ore înainte de a ajunge noi, a scăpat nevătămat. Ai fost, probabil, tu de l-ai anunţat, pe Piratul Negru, să fugă?

— Da. Asta e ceea ce am făcut.

— Şi ai ieşit viu dintr-o ascunzătoare a piraților? Luați-l! ordonă Colonelul, soldaților.

— Te provoc, cu sabia în mână, să-mi dai un motiv pentru aceste insulte! strigă Montemar.

Trei soldați apucară brusc lanțul, şi trăgând, duseră pe căpitan, a cărui umilință şi indignare se vedea pe muşchii gâtului care pulsau de nervi.

Câteva clipe mai târziu un soldat, îi trase un picior aruncându-l cu capul înainte pe podeaua goală a temniței, aflată jos în subsolul palatului.

Colonelul d'Almeida, luă sabia lui Montemar sub braț, pregătindu-se să se prezinte la vicerege. El se îndrepta prin pasajul secret care comunica cu camera lui din palat, pe unde venea şi pleca, Frederic, şeful serviciului secret.

— Viceregele, dimineață devreme, se îndreptase spre lagună, asta îi raportase spionul lui.

* * *

Trilul unei păsări anunță sosirea zorilor unei zile viitoare. Olinda, trează, aştepta ora, care, conform legendei strămoşilor ei, era cea mai propice, şi favorabilă pentru vrăjitoriile care ar putea produce un efect eficient.

A început cu o torță aprinderea lichidului aflat într-un castron mare, din lut brut, gravat cu figurine. Castronul plasat în centrul mesei, a produs o flacără vie şi albăstruie, cum ar fi cea produsă de spirtul de vin amestecat cu sare.

În castron se aflau fructe, oase, răşini de copac şi multe buruieni... O figură de ceară era plasată între oase şi bucăți crude de carne.

Reprezentau un bărbat îmbrăcat în negru, cu capul acoperit de o eşarfă roşie...

Spiritele din aer şi de pe pământ să fie favorabile, invoca indiana cu un glas răguşit, cu ochii dilatați şi o expresie aflată ca în transă.

Ea luă o sabie care aflată pe un scaun, şi aduse flacăra aproape de oțelul ei, examinând-o cu atenție. Apoi, o frecă încet şi ferm cu o bucată de zdreanță însângerată.

Aruncă zdreanța pe flacără, şoptind cuvinte guturale în dialectul său natal, fluturând brațele spasmodic. La terminarea incantației, luă imaginea de ceară, şi o înțepă cu un ac lung, ascuțit în centrul figurinei.

— Dacă moartea de sabie nu ajunge la tine, doresc ca zeii mei să-ți înmoaie inima ca flacăra ceara, şi în inima lui Carlos Lezama, să se aprindă dragostea pentru mine.

Abia spus ultimul cuvânt, căzu la pământ, unde se zvârcoli ca o posedată. Mişcările ei neliniştite erau în scădere, şi în cele din urmă, scăldată în sudoare, rămase culcată cu brațele încrucişate, privind fără să vadă, cu ochii goi şi sălbatici.

O cuprinse un somn adânc... şi se trezi câteva ore mai târziu, când soarele cu razele de aur se, răspândi ca un giulgiu peste lagună.

Deodată se auzi înaintarea ritmica a unei bărci. Fugi la fereastră şi, cu gesturi de dezamăgire şi supărare, se întoarse apropiindu-se de masă şi înlăturând tot ce servise, magiei ei.

Când Alonso de Viala, vicerege şi guvernatorul din Panama, intră în colibă, Olinda, indiana panameză, îl întâmpină conducându-l în aşa zisul salon din spate. Viceregele se aşeză pe un scaun acoperit cu blană de animal, ea stând la câțiva paşi distanță în fața lui.

— Spune-mi, draga mea Olinda, care este adevărul în raportul primit având ca obiect atacul insolent dat împotriva ta de josnicul tâlhar numit Piratul Negru. Dacă este adevărat ceea ce mi-a spus bunul meu Bruno, toate torturile, folosite pentru astfel de necinstiți, sunt puține în raport cu ce merită.

— Acum nu va mai reveni, pentru că tribul meu monitorizează îndeaproape în jurul colibei mele.

— Spune-mi ce să fac, întrebă viceregele, mângâind cu mâna dreaptă părul mătăsos al indienei, care se pusese în genunchi aproape de el. Poți să dansezi pentru mine unul dintre dansurile tale?

Se ridică şi în tăcere, îşi mişcă cu voluptate trupul său, creând

prin mişcările ei, iluzia că este o viță de vie agitată de briza mării.

O oră mai târziu, intră în colibă colonelul d'Almeida, care se opri respectuos la distanță de vicerege, care stătea ca o momâie în tranşă pe scaun.

Olinda ia dat o băutură viceregelui, un tonic din ierburi.

— Puteți vorbi, dragul meu Bruno. Care este motivul de mă vizitezi acum, devreme în acest loc? Trebuie să fie ceva important fiindcă astfel nu îndrăzneai să mă perturbi în singura mea plăcere: singurătatea liniştită, care mi-o oferă, iubita mea Olinda.

— Trebuie să vă comunic veşti proaste, excelență. Căpitanul Raul de Montemar se află legat în temnițele palatului, acuzat cu dovezi incontestabile de înaltă trădare şi complicitate cu Piratul Negru.

— Ce spui? Căpitanul Montemar? Nu există un om mai loial între toți ofițerii regelui. Am avut credință în spusele tale, pentru că eşti secretarul meu, viceregele care înlocuiesc regele pe acest pământ, dar Raul de Montemar este un om de onoare mai presus de toate, un spaniol de viță nobilă, în imposibilitatea de-şi încălca jurămintele.

— El părea să fie, excelență. Dar am acumulat dovezi împotriva lui, demonstrând intenția sa de a prelua Panama cu ajutorul Piratului Negru, regret să vă spun, pentru că ştiu că un îl credeați un om de încredere şi nu un trădător mizerabil, demn de cea mai mare pedeapsă. Trebuie să mai adaug acuzații aduse împotriva sa, excelență. Noaptea trecută, după întâlnirea cu Piratul Negru, căpitanul Montemar a escaladat pereții turnului spre fereastra în care copilul dumneavoastră are camera ei. El a pretins că a căzut… şi nu îndrăznesc să continui excelență. Mi-e frică să vă rănesc sentimentele, şi conceptul parental care este un drept de onoare.

— Vorbeşte, dragă Bruno. Sunt întristat auzind aceste acuzații. Ce s-ar alege de mine şi de Spania, dacă, cu zelul şi afecțiunea ta, nu ai apăra interesele mele!

— Sufletul meu şi viața mea sunt la dispoziția dumneavoastră pentru binele Spaniei, excelență. Aşa cum am spus, el a pretins că a căzut, şi atunci când fiica ta, condusă de un instinct de caritate pentru a ajuta răniții la, ținut în brațe… A fost parte din planul său, încercând să se căsătorească cu ea, profitând de voința fiicei voastre.

— În Panama eu sunt un vicerege, comic şi jalnic. Ce ar trebui

să fac, Bruno? întrebă el, după ce încercă în zadar să reflecteze.

— Spânzurătoarea este pedeapsa prea mică pentru cineva ca Montemar, care a îndrăznit nu numai să conspire împotriva voastră, dar aspiră la mâna fiicei dvs., utilizând metode de seducător fără conştiinţă.

— Am înţeles Bruno. Este voinţa mea ca în această dimineaţă în zori, să fie spânzurat Raul de Montemar.

Un urlet răsună în colibă, şi, palidă cu ochii dilataţi de groază, şi inima pulsând de emoţie, Blanca Viala îngenunche la picioarele tatălui său.

— Rog să mă asculţi şi pe mine, tată! suspină, ea agăţându-se de genunchii Viceregelui.

— Ce faci aici, Blanca? o întrebă respingând-o furios viceregele.

— Am urmărit pe colonel. Am vrut să te văd, tată. Şi eu îţi spun că el este un trădător care te înşală.

Bruno d'Almeida, cu gest de căinţă, flutură o mână spre atenţia viceregelui, în timp ce Blanca era în genunchi sărutându-i mâinile tatălui său, cu capul plecat. Portugheză mima o expresie de milă.

— Dar, fiica mea, cum îndrăzneşti să spui o aşa de mare nebunie? Acuzi de înaltă trădare pe un slujitor credincios al meu?

— El este cel care acuză pe slujitorul credincios pe care-l aveţi: pe Raul Montemar.

— Eşti supărată, copilă. Nu ar fi trebuit să arunci vina... pe Bruno care mă ajută în afacerile de guvernare din Panama...

— De ce încercaţi să ascundeţi adevărul, tată? De ce nu vrei să mărturiseşti că eşti vrăjit de această vrăjitoare indiană? De ce nu vrei să recunoşti că voinţa ta este înrobită de voinţa acestui aventurier intrigant, şi criminal acest colonel parvenit şi fără bun simţ?

Viceregele, brusc, se îndreptă, respingând cu un impuls puternic pe Blanca, care căzu pe spate.

— Fiică obraznică!... Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa propriului tată? Mâine vei fi escortată de Bruno în port, şi vei pleca din nou în Spania, şi vei intra la mănăstire.

— Eu nu... avu de gând să protesteze Blanca.

— Ai auzit voia mea, Blanca. Mâine vei în port, şi vei reveni la mănăstire, până când vei obţine o educaţie mai bună.

— Deci, dacă vrei să mă trimiţi, voi asculta. Dar ştiu că, dacă Bruno d'Almeida la acuzat pe Raul Montemar, este că aceasta-i singurul spaniol care ţi-a mai rămas credincios.

— Domnişoară, interveni cu intonația moale colonelul, luați apărarea omului pe care credeți că îl iubiți, dar permiteți-mi să vă spun că sunteți încă o fata fără experiență, iar afacerile guvernamentale sunt ceva sinuos şi complicat pentru a le înțelege, chiar dacă posezi unele daruri naturale.

— Bine spus, răspunse viceregele. Eşti o fată lipsit de experiență şi impertinentă. Chiar acum te întorci cu mine la palat, vei fi închisă în cameră, iar în fața uşii voi pune pază severă, şi nu vei ieşi până mâine la prânz, atunci când căpitanul Montemar va fi spânzurat ca un trădător al regelui. Ridică-te nu sta pe podea, plângând în hohote cu acces de furie al unui copil răsfățat. Lacrimile tale nu vor reuşi să schimbe voința mea, care este fermă. Blanca se ridică, privind spre indiană, atentă, cu o privire de ură intensă, întorcându-se şi spre colonel transmițându-le cu dispreț.

— Veți plăti amândoi, să nu uitați ce v-am spus astăzi.

Porni cu un gest arogant pe urmele tatălui său, şi câteva momente mai târziu, cele două, canoe se îndepărtară de coliba vrăjitoarei din lagună.

CAPITOLUL IX
În aşteptarea călăului

Privind spre canoea care ducea pe vicerege şi pe fiica sa, Bruno îşi deschise buzele subțiri într-o grimasă amenințătoare.

— Această domnişoară curioasă va muri, îi spuse Olinda, dându-i lui Bruno un pachet.

— Mâine se va îmbarca, pentru că o voi însoți la bord, dar nu trebuie să ajungă în Spania. Ea va vorbi, şi regele va afla că toți soldații spanioli ai garnizoanei sunt pe moarte, sau unii au febră, şi toți au fost înlocuiți cu soldații portughezi din garda mea, mai puțin Montemar, care mâine dimineață va fi spânzurat. Dar ea nu trebuie să moară în Panama. Moartea ei ar putea trezi suspiciuni, tatălui ei viceregele.

— Vă pot oferi bomboane de fructe gustoase, pe care un om în serviciul dvs. le poate plasa în mâncarea Blancăi. Şi după cinci zile va muri în convulsii, medicul navei îi va certifica că a fost variolă, iar corpul său va fi înmormântat în mare, de teama că boala se va răspândii, şi nimeni din Spania nu va suspecta nimic.

— Aşa să fie. Născută cu statut inferior, Olinda, tu meriți să fii adusă în rândul doamnelor din palat, care se disting prin maşinațiunile lor interesante.

Un fulger de batjocură şi dispreț, apăru scurt în ochii cenuşii ai indienei, care lăsă repede în jos pleoapele.

— Trebuie să ne gândim că poate, regele Spaniei va trimite pe unul dintre emisari săi secreți, pentru a inspecta buna guvernare a coloniilor lui. Am mai conceput noi un plan, când viceregele care era un om fără probleme şi fără compromisuri, şi pe care tu l-ai transformat în ce este acum, o epavă. Acum tot cu ajutorul tău vom reuşi şi restul planului. Cine mă serveşte bine, este magnific recompensat. Eu nu aspir la dorința de a domni în Panama. Nu se ştie când flota spaniolă, va bate la porțile oraşului, iar eu voi pieri în mâinile călăului. Domnia mea ar fi de scurtă durată. Prefer să pun mâna pe bani, care îmi vor da o anumită putere. Voi jefui Panama, iar când focul va devasta oraşul, voi pleca cu oamenii mei, în alte țări unde voi trăi în pace şi în siguranță tot restul zilelor mele. Şi tu îți vei îndeplini, cele mai multe din ambițiile tale, domnind nestingherită, peste poporul tău, în Panama. Tribul tău

se va răspândi, în întreaga țară. Deci acesta este scopul, a ceea ce vreau şi care trebuie să se întâmple.

Cu un orgoliu imens, se opri şi îşi frecă mâinile viguros, cu o satisfacție profundă. Se şi vedea ducându-şi la îndeplinire aceste scopuri meschine, dar care lui îi vor aduce un trai regesc, dintr-un simplu aventurier. Indiana îl privi cu o expresie, care doar ea ştia să o răstălmăcească.

— Am înțeles unde vă va duce succesul proiectului dumneavoastră. Dar, v-ați gândit la un om, care vă poate dejuca toate planurile?

— Da, Montemar era un pericol pentru mine, care prin dragostea față de fiica viceregelui, putea să-mi pericliteze bunul mers al intereselor mele. Dar mâine dimineață, Montemar va fi spânzurat. Nimeni nu-l poate salva. Doar eu şi călăul deținem cheile temniței, şi doar eu şi călăul putem deschide uşile care duc la el.

— Nu am vrut să spun de căpitan. M-am referit la un alt om, care îți poate cauza mult mai multe probleme serioase, vreau să spun de Carlos Lezama, Piratul Negru.

— Înainte de a fi spânzurat, îl voi tortura pe Montemar, până îmi va spune unde este locația exactă, a Piratului Negru.

— Nu sunt mai mult de cincizeci de oameni, care chiar dacă nu se tem de nimic, nu au cum să lupte împotriva a cinci sute de oameni.

— Lăncierilor mei mai adăugăm o sută, din tribul tău care va rămâne stăpân peste Panama, şi astfel vom zdrobi cu siguranță pe Piratul Negru.

— Am pregătit pentru tine o sabie cu puteri magice, Bruno d'Almeida. Cu ea vei fi de neînvins, deoarece injectează cu otravă sângele răniților care mor în dureri atroce. Aş vrea să o foloseşti împotriva lui, dar nu va fi aşa uşor, deoarece Piratul Negru va păstra distanța față de tine, fiindcă ştie că lucrezi împreună cu mine.

— Ce ți-am spus bastardă indiană, complotezi iar cu vipera de portughez? întrebă Carlos Lezama deschizând uşa cu un impuls viguros. Avea în mâna dreaptă biciul cu mâner lung negru al lui Tichli. Portughezul şi indiana încercară să se ferească, dar biciul sâsâi prin aer ca un zumzet de viespe furioasă, încolăcindu-se în jurul celor doi, complotişti şi unindu-i unul de altul, într-o strânsă îmbrățişare. Cu o putere de Hercule, Piratul Negru trase de bici, şi

perechea căzu la pământ, cu o privire confuză, fiind atât de strânşi cu braţele strânse lângă corp, încât ia împiedicat să cea mai mică mişcare,.

Pirate Negre înfăşură strâns biciul de la jumătate în jurul indienei, până mânerul greu îi atinse pieptul, după care făcu un garou, prinzând-o ca pe un bou nervos, între bucăţile de fier de la sfârşitul biciului.

— Tu eşti un aluat făcut din coarnele lui Belzebut, fiindcă ţi-am promis că dacă mai continui, te îngrop, sau mai bine zis acum vă îngrop împreună într-un furnicar! Am auzit „murmurul vostru de vipere” pregătind scenariul atrocităţilor, nevrednice şi de un de pirat.

Se apropie şi aplică călcâiul cizmei pe mâinile lui Bruno portughezul, care îl privea cu buzele tremurând de furie şi teamă, gândindu-se că acum ia sosit sfârşitul.

— Ar trebui să te strivesc ca pe cea mai dezgustătoare reptilă, nenorocit de portughez. Dar am o slăbiciune: Nu-mi plac bătăuşii, şi întotdeauna a fost pentru mine cea mai mare plăcere ca înainte de ucidere să acord prezumţia de vinovăţie. Îţi voi acorda onoarea de a te lupta cu mine, şi cu câteva secunde înainte de aţi înfige sabia mea în gât, pentru a te trimite în iad, voi avea plăcerea de a vedea pe faţa ta, sudoarea fricii de laş ce eşti, fiind totodată şi un criminal josnic.

Dezlegă pe portughez, păstrând strâns legată pe indiană, care se ridică brusc scoţând sabia din teacă. Olinda nu putu împiedica strălucirea diavolească a ochilor ei, sperând că va câştiga. Dar, în ciuda gestului rapid de aşi lăsa pleoapele în jos, nu scăpă privirii agere a piratului. El râse sarcastic.

— Tu indiană, vrăjitoare? La ce te uiţi. Stăpânul biciului, Tichli este afară. Şi nici de data aceasta nu am venit nepregătit. Barca care ne-a adus la colibă, are două tunuri cu tunarii lor, şi trei butoaie de praf de puşcă. Şi la primul semn de pericol, voi avertiza pe Tichli printr-un fluierat. Am explicat aceste detalii, pentru că nu pot vedea o femeie drăguţă, deşi o vrăjitoare sângeroasă, să îşi facă iluzii. Şi acum, scuză-mă, dacă gleznele picioarelor şi încheieturile delicate ale mâinilor suferă de la aceste legături. Cu tine, nu ştiu la ce mă mai aştept, datorită trucurilor tale viclene. Pentru tine ar fi trebuit să aduc doar cuţitul meu, portughezule. Dar am onoarea de a utiliza sabia mea, făcând „dreptate” împotriva unui gunoi ca tine, care prin preluarea puterii în Panama vei aduce un guvern

propriu, format din vipere ca şi tine. Bruno d'Almeida îşi mişca braţele având muşchii amorţiţi de la legătura biciului.

Aruncă o privire piezişă spre lama otrăvită a sabiei pusă de Olinda pe taburet. De jos, indiana privi, de asemenea, spre arma mortală.

— Vrei să lupţi cu propria sabie? Arunc-o, curajosule, râse Carlos Lezama. Îţi permit să angajezi lupta cu sabia otrăvită de această vrăjitoare. Nu ezita, ai permisiunea mea. Ia sabia pe care Olinda a otrăvit-o cu venin de viperă.

Cu mâinile tremurânde, Bruno d'Almeida apucă mânerul sabiei care se afla pe taburet. Testă puterea lamei, punând vârful la pământ, şi încercând să o îndoaie.

— În gardă, zise colonelul.

Umerii largi ai portughezului se încordară, când cu o mână sigură îndreptă oţelul împotriva Piratului. El se simţea revigorat, era nevoie doar de o zgârietură, o uşoară zgârietură…

— Dacă fermitatea încheieturii mâinii este egală cu răutatea sufletului tău, zise Piratul Negru, s-ar putea să învingi.

Atent în spate, d'Almeida, avea doar trei paşi până lângă perete, şi putea să cadă peste vrăjitoare…

Colonelul sări în lateral, rapid, şi printr-o fandare pe genunchiul drept, întinse brusc lama otrăvită, într-o lovitură mortală… Piratul Negru atent la vârful de oţel al sabiei inamicului, atacă brusc oprind înaintarea spre el, şi printr-o fandare pe partea stângă, şi o rotaţie ca o morişcă a vârfului sabiei lui, stopă atacul lui d'Almeida, după care se întâmplă deznodământul, sabia adversarului zbură din mână, iar el se trezi dezarmat, privind uimit spre Lezama.

— Din păcate eşti un scrimer, de cea mai joasă speţă.

Şi, în acelaşi timp, când vorbea, Carlos Lezama apucă mânerul sabiei, cu vârful sabiei sale, şi brusc, o aruncă spre portughez, care sării speriat în lateral. Piratul râse flegmatic.

— Nu intra în panică aşa curând. Îţi voi da sabia, şi încearcă din nou poate reuşeşti. Dar nu îţi voi da alte şanse, aceasta este ultima ta şansă.

Bruno d'Almeida atacă cu un impuls sălbatic. Robust şi încurajat de bravada nesăbuită a piratului, el se lansă în atacuri, din păcate stopate şi respinse prin contraatacuri de Lezama.

— Aproape că încep să-mi fac griji, d-le colonel. Sunteţi ca un elev la primul său duel. Acum atenţie! Este al patrulea atac în care

te iert! Acum un atac în partea de jos al adversarului, explica Lezama, ca un profesor *swordsmaster*[12]. M-am strecurat a şasea oară pe sub garda ta... şi... asta e!

Sabia colonelului căzu într-un arc vertical spre spate... Bruno d'Almeida, neînarmat şi livid la faţă, ţipă cu un glas plin de teroare... pentru că lama otrăvită a sabiei, vibrând, căzu de la înălţime, intrând în gâtul vrăjitoarei indiene Olinda...

Indiana bombă ochii, când sabia intră prin gât, îl traversă necruţător şi se înfipse în pământ, iar d'Almeida privi acele secunde înainte, de moarte, care se sfârşiră cu un şuvoi gros de sânge.

— Îmi pare rău, murmură Carlos Lezama. Nu mi-a plăcut, niciodată, să văd o femeie care moare, dar această femeie este numită vrăjitoarea Olinda. Şi acum, zise către portughez... ştii, pentru că...

Dar brusc şi pe neaşteptate un ţipăt strident se auzi, şi o plasă densă fu lansată de la fereastră, căzând peste Piratul Negru, încadrând corpul sau... Piratul încercă cu disperare să scape... dar cu spaimă simţi că este în zadar. Din această plasă din viţă de vie sălbatică, ţesută de indienii de pe munte şi folosită pentru vânătoarea de jaguari care au gheare şi dinţi ascuţiţi, nu ai cum să scapi...

Urlând indienii invadară coliba, fluturând cuţite lungi şi suliţe. Alţii de la fereastra, prin care au lansat plasa, acum trăgeau sforile răsucindu-le, şi închizând plasa, iar Piratul Negru într-o rămase confuz şi neajutorat.

Unul dintre indieni îndreptă sulița spre pieptul piratului, când d'Almeida, devie arma.

— Trebuie torturat! strigă el în dialectul tribului. El va ucis regina cu sabia otrăvită!

Cele mai bătrân dintre indieni, care era neînarmat şi îmbrăcat într-o haină de blană lungă albă care atestă calitatea sa de şef vrăjitor, dând grav din cap, mormăi:

— Prieten Alb are dreptate. Alb nenorocit torturat... Toţi indienii s-au prosternat în faţa Olindei, care murise în chinuri.

D'Almeida privi spre plasa în care era Carlos Lezama, şi se plecă la urechea vrăjitorului.

— Să-l ducem în temniţele palatului. Când viceregele va afla

[12] Swordsmaster – profesor de scrimă.

cine a ucis pe regina ta, îl va condamna la cea mai rea tortură.

Vrăjitorul făcu un gest violent, strigând.

— Acesta va fi torturat de războinicii mei. Au ucis pe regina noastră.

— Ascultă, Quirtuan. Pregăteşte pe toţi războinici tăi viteji, şi mâine, la patru dimineaţa, când focul devastează oraşul, tu şi războinici tăi, veniţi la palat. Voi fi în măsură să vă aduc nu numai pe Piratul Negru dar şi pe vicerege.

— De ce vrei să luaţi acest alb, ce urmăriţi?

— Pentru că, de asemenea, vreau să-l torturez ca să aflu unde ţine comorile sale, din care eu vă voi da o parte.

— Nu avem nevoie de comori, răspunse cu dispreţ Quirtuan. Cine va aprinde oraşul?

— Lăncierii mei. Acesta va fi semnalul pentru tine, că aţi rămas stăpâni în Panama.

— Puteţi lua, consimţi Quirtuan. Dar vei răspunde cu viaţa ta, alb renegat, mâine în zori vei livra în viaţă. Zeii fie cu tine, alb renegat.

Carlos Lezama, neajutorat în plasa legată strâns, înainte de a părăsi coliba, privi încă odată spre Olinda, vrăjitoarea şi regina indiană, care murise datorită propriilor vrăji. Fu urcat în canoe, dar el nu înţelegea de nu apăruse Tichli. Trei indieni solizi, îl aşezară pe fundul bărcii, după care se îndreptară spre mal. De pe coloanele care susţineau coliba deasupra apei, vicleana indiană învinsese aroganţa curajosului şef al piraţilor…

* * *

Un om legat de inelul de fier încorporat în peretele umed blestema mental temniţa întunecată şi situaţia sa nefericită. Nu avea decât o singură speranţă: Piratul Negru.

Dacă Adela Sanchez, menajera Blancăi, nu a înţeles greşit, fiica viceregelui ceruse ajutor piratului, trimiţându-i batista brodată. Şi gândurile lui Raul de Montemar sau schimbat faţă de Carlos Lezama. El a avertizat aspru pe cei care i-a auzit zicând că Piratul Negru este „sabia dreptăţii.”… Acum, el dorea să creadă în adevărul acestei afirmaţii.

El credea în Blanca. Ea avea, de asemenea, un caracter puternic şi hotărât. Dar ce puteam să facă, singură, împotriva intrigantului colonel d’Almeida? A încercat în zadar, închizând ochii, ca gândurile lui să meargă departe de spânzurătoare… Balamalele puternice de pe poarta masivă de fier, scârţâră, şi doi bărbaţi cu

torțe coborâră scările, ținând unul de picioare şi celălalt de brațe, un prizonier în lanțuri.

Ascultă privind în linişte la inelul încorporat în perete, lângă Montemar, recunoscând, stupefiat, în prizonierul nou pe, ultima sa speranță: Piratul Negru.

Gardienii, care-l transportaseră plecară, închizând uşa, iar temnița rămase cufundată din nou în întuneric şi umiditate.

Raul Montemar îşi lovi cu amărăciune capul de zid. În cele din urmă el murmură:

— Şi tu eşti un nimeni, nu un pirat curajos pe care să nu-l poată prinde? Eşti ceea ce am crezut, doar un bandit până de curând foarte norocos. Nimic altceva.

Un râs scurt răsuna dinspre piratul, aflat în întuneric.

— Şi tu, eşti un căpitan prost, care ți-ai trimis soldații la palat. Dar eu nu mă confund cu tine, chiar aşa cum sunt acum legat într-o temniță. La sfârşitul zilei, voi fi tot un pirat, dar tu vei fi tot un bizar ofițer…

— Portughezul m-a acuzat de complot împotriva viceregelui, cu ajutorul tău.

Piratul Negru, râse din nou, şi râsul lui a durat mai mult, încât Raul de Montemar, îşi ținea pumnii încleştați.

— De ce râzi? Nu cred că situația are nimic amuzant. Prin urmare, el nu va veni, decât dacă este însoțit de călău.

— Da, aştept călăul. Carlos Lezama, nu poate muri aşa, ca un şoarece prins cu brânza.

— Te lauzi crezând că scapi, Lezama. Ştii călăii coloniali? Au complet acoperită fața cu o mască roşie. Când vezi pe omul cu masca roşie, voi vedea cât eşti de curajos… iar eu voi rămâne singur cu umorul tău inadecvat şi lauda ta inutilă.

— Am încă cincizeci de oameni conduşi de *Hundred spanken*. Având în vedere că sa întârziat nu mă face mai imprudent… iar când eu voi avea o sabie în mână, tu încă vei răspunde pentru păcatele tale. Te îndoieşti de curajul meu şi m-ai numit nu odată, lăudăros.

— Bah! Să nu ne certăm inutil, Carlos Lezama. Ştiu foarte bine că eşti un om curajos şi întreg la minte, cu toate că eşti un papagal vorbăreț, care îi place să se laude. Dar nu-i aşa greu ca să înțeleg că de aici, vom merge la spânzurătoare, fără întârziere?

— Să ştii că eu nu sunt un peşte, chiar dacă am luat momeala, nu am eliminat curajul, Montemar. Şi în aşteptarea evenimentelor,

care vor urma, nu am nici o îndoială că voi scăpa de moartea asta atât de mizerabilă, dar acum nu am decât să aştept călăul. A mărturisit frumoasa fiică a viceregelui, dragostea ei pentru tine? Ai ținut cont de sfatul meu?

— Puține sunt dorințele pe care le am, pentru a comenta pe sfatul tău. Dar, da, am primit o palmă bine gestionată.

— Tu… mai jignit, deşi dureros, uneori. Nu dispera, Montemar. Atunci când limbile clopotelor de bronz sună, proclamând căsătoria ta, eu voi râde din cel mai înalt turn al clopotniței.

— Se pare că pentru tine toate sunt un motiv de râs şi distracție. Ei bine, aşi fi dorit să am o nunta frumoasă şi distractivă… Dar din iad, nu voi putea! Mă faci să port o discuție incoerentă cu tine.

— Vei fi fericit pentru că fuziunea a două suflete înnobilează sufletul cu bucurie reconfortantă. Şi fă-mi favoarea de a nu mai jigni şi înjura, căpitane Montemar. Astfel de purtare este nepotrivită pentru un gentleman, dar este potrivită doar pentru un pirat perfid, cum mai categorisit tu. Şi despre ceea ce spun eu, toate lucrurile îmi oferă o distracție. Trebuie să mărturisesc că deja de două ori, gâtul meu a fost atins şi a simțit mirosul aspru al cânepii călăilor care au vrut să mă vadă spânzurat. Şi totuşi, eu încă vorbesc acum cu tine. Când gâtul meu este rupt, doar atunci voi crede că am fost spânzurat. Acum în acest timp eu prefer să râd de necazurile anticipate, fiindcă nu sunt lipsit de curaj.

— Dar atitudinea ta este o nebunie, strigă Montemar. Îndrăzneşti să-mi spui că mă tem de moarte? Nu-mi pasă, şi nu este o laudă. Am învățat să sfidez de multe ori moartea, poți număra pe degetele mele şi ale tale de la mâini şi picioare. Ceea ce m-a face să fiu supărat este situația în care se află Blanca sub conspirația acestei vipere de portughez. Dacă aşi fi fost liber, Blanca Viala ar fi avut o sabie într-o mână fermă, luptând pentru ea până la moarte. Dar acum din păcate nu o pot apăra, decât să strâng din pumni a neputință.

— Ai răbdare şi încredere, că vei scăpa, că vom scăpa.

— Mi-ar plăcea să te cred, Lezama. Nu este uşor să lupți cu speranța, când eşti legat de un inel, fără a putea măcar să-ți rozi unghiile.

— Taci, te rog, pentru că mă faci să spun prostii.

— Crezi că vorbeşti de obicei inteligent?

— Mai bine taci, pentru că am auzit paşi apropiindu-se. Cineva

ne va onora cu vizita lor; *O sută de cicatrice* este urât ca un demon, dar dacă aş vedea acum văd faţa lui l-aş săruta pe frunte.

Uşa se deschise, şi trei torţe împrăştiară lumina strălucitoare în celula mică. Bruno d'Almeida coborî scările cu gesturi arogante, oprindu-se la câţiva paşi de prizonieri.

— Chiar că este o situaţie confortabilă, să vă văd pe amândoi împreună. Aţi conspirat împreună, şi împreună veţi merge la spânzurătoare. Dar, înainte trebuie să vă anunţ intenţiile mele. Tu, Montemar, ai mărturisit şi ai fost condamnat pentru înaltă trădare, ca vinovat…

— Tu minţi ticălos abject, ce eşti! Niciodată nu am mărturisit…

— Confesează-te, Montemar. Pe la ora şase va veni şi călăul, şi ai timp, până la nouă seara, când voi veni să te duc la spânzurătoare. Aşa că vei mărturisi implicarea ta în crima teribilă de trădare împotriva regelui, dar am, de asemenea, mărturii că ai complotat împreună cu Piratul Negru.

— Te scuip în faţă, gunoi ce eşti!

— Eşti un porc, portughezule, zise Piratul Negru. În această poziţie nu sunt nici un pericol pentru tine. Nu pot nici să mişc picioarele. Eu vă propun o afacere care te va avantaja. Eu nu am nimic cu nici o trădare sau conspiraţie. Şi, pentru viaţa mea, eu, îţi ofer două casete care conţin cele mai bune bijuterii, care pot fi ale tale!…

— Voi discuta cu tine, când călăul a terminat cu Montemar. Şi în toată viaţa mea nu am fost şi nu voi fi mai bucuros, ca atunci când te voi vedea agitându-te sub cleştii roşu-fierbinte al călăului.

— Distracţie excelentă, porc portughez. Tu, ai solicitat ajutorul unei vrăjitoare pentru planurile tale diabolice. Dar şi eu am o profeţie pentru tine acum: vei muri de mâna unuia dintre noi, dar acum, aici, în lanţuri, te putem scuipa doar în faţă.

Şi, în mişcarea bărbiei, Piratul Negru trase un scuipat pe faţa portughezului, care, ştergându-şi faţa cu o batistă, trase furios o lovitură cu pumnul în pieptul piratului, şi cu un gest scurt făcu un semn celor trei bărbaţi care îl însoţeau. Bruno d'Almeida dispăru precedat de torţe, uşa fu închisă din nou, iar celula deveni din nou întunecată.

— Ei ai câştigat un pumn în piept, Lezama.

— Ei bine, mai de valoare a fost scuipatul. Şi nu-ţi fă griji cu privire la mine. Am primit mai multe lovituri, şi am avut şi coaste rupte.

— Nimeni nu te-a forțat să alegi cariera de banditism.

— Asta e ceea ce tu nu ai de unde să știi. Într-o zi cu o sticlă de vin spumos în față, am să-ți spun de ce Carlos Lezama a ajuns, Piratul Negru.

Un zgomot se auzi la uşă, care se deschise, apărând un mascat cu o torță. Cu fața acoperită de o mască roşie, noul venit închise uşa după el, şi puse torța pe un suport deasupra capetelor celor doi prizonieri.

— Ai anticipat, timpul călăule, îi zise Piratul Negru. Angajatorul dvs. va anunțat vizita la noi peste şase ore. Dar probabil sa răzgândit şi încearcă să vă dea şansa, să vă îndepliniți mai bine obligația dumneavoastră.

— Cred că este cazul să încep cu tine. Pentru că tu eşti faimosul Pirat Negru, regele piraților.

Vocea călăului era joasă, şi fără claritate, ca în cazul în care masca sau ceva în gură împiedica să se pronunțe mai clar.

— Da, eu sunt Piratul Negru. De ce ai venit aşa de repede?

— Să ne ținem companie, şi vreau să te obişnuieşti cu mine.

— Lovească-te trăsnetul! Nu eşti lipsit de îndrăzneală, călăule. Treaba ta este să ne chinuieşti cu fiare în foc, şi să ne atârni în ştreang, dar nu să te joci ca pisica cu şoarecii. Jur când voi putea sta pe picioarele mele, să te fac să înghiți masca odată cu pumnul meu.

— Tu nu au nimic de spus, căpitane Montemar?

— Dvs. de fapt cine sunteți? Dacă aveți puțin bun simț, şi remuşcare află că suntem doi oameni acuzați pe nedrept de un portughez lipsit de bun simț şi onoare.

— Şi tu, Pirate Negru, spui tot aşa ceva?

— Eu m-ai spun că de mâna mea va muri.

Călăul se aşează pe podea, sprijinindu-şi umerii de perete.

— Eu ştiu, că ați conspirat contra viceregelui.

— Hei, călău, în cele din urmă, la urma urmei, decât să vorbesc cu tine mai bine discută cu prietenul meu. De fapt această celulă ar fi trebuit să aibă alte două personaje.

— Nu încerca să cumperi timp, Lezama. Acest om a venit de fapt să ne tortureze, prima dată verbal şi cu prezența şi…

— Mai sunt încă câteva ore, căpitane Montemar. Între timp, voi asculta cu atenție pe faimosul Pirat Negru.

— Da, profită acum, călăule, şi întreabă-mă ce vrei să ştii. Pentru că atunci când o să-ți umplu urechile cu pumnii, nu mai

auzi nici zgomotul unui tun. Tu de fapt eşti măcelarul uman al viceregelui şi al portughezului.

— Eşti amuzant, piratule. Ei sunt cei care te-au condamnat, nu eu.

— Portughezul, vrea să scape de noi pentru că în seara asta are planul să preia controlul asupra întregii Panama. Puteți să-i spuneți asta iresponsabilului vicerege. De fapt nu contează pentru că, şi aşa nu faci. Tu de fapt ți-ai pierdut bărbăția, şi auzi numai ce vorbeşte portughezul.

— Deci dvs. Black Pirate, vrei să contracarezi planul colonelului oprindu-l să profite de Panama? Dar oare nu este inversare de roluri, având planul să preluați voi Panama... dacă ați scăpa de aici?

— Judeci prea bine cu mintea, care nu corespunde unui călău.

Masca ascunde un creier inteligent, şi pentru a ne distra aşteptând să treacă timpul, am să-ți spun una dintre aventurile mele. Piratul Negru îi povestii de la lupta din ziua în care a fost chemat de Blanca Viala până în momentul când a fost imobilizat de plasa aruncată de indieni.

— ... Şi vedeți, ce se întâmplă cu noi, acum ne aşteaptă spânzurătoarea pe cei care, ca mine, încercăm să rezolvăm unele nedreptăți prin apărarea dreptății. Acum ştiți, de ce, aici, ar trebui să fie legat portughezul. Dar tu eşti un instrument, nu ai nici un motiv să te intereseze.

— E frumoasă povestea ta, piratule. Eu ştiu că bărbaţii, atunci când mor, nu mint. Dar nu pot să cred că indienii vor ataca palatul la patru dimineaţa. O oră mai devreme, ca lăncierii colonelului să fi jefuit şi ars oraşul.

— Poţi să te alături lor, călăule. Doar şi tu lucrezi pentru portughez.

— Aţi greşit, piratule. Nu lucrez pentru nimeni, lucrez pentru mine.

Mascatul păstră un timp, căzând pe gânduri, şi în cele din urmă făcu un gest, care putea surprinde pe orice om, nu doar pe prizonierii aflaţi neajutoraţi în faţa lui. Trase pumnalul aflat într-o teacă la brâu, şi îl puse în centura Piratului Negru.

— Tu n-ai atacat niciodată navele şi posesiunile spaniole, şi nici nu ai comis infracţiuni împotriva ţării sau a regelui. Eşti un pirat, cu toate acestea, şi eu te întreb: ce ai face dacă vă eliberez, şi vă voi conduce printr-un pasaj secret afara, în libertate?

— Glumele tale sunt de prost gust, călăule. Dacă aţi dezlega mâinile mele, pumnalul pus în centura mea, va ucide pe oricine va încerca să-mi blocheze drumul meu, spre refugiul unde se află oamenii mei. Deşi ştiu că vorbeşti în zadar. Joacă-te cu speranţa mea, şi voi fi toată viaţa ta coşmarul tău, iar la urmă: vei fi un călău mort.

— Dacă vă eliberez, oare nu eliberez răul? Nu veţi ataca Panama, trecând prin sabie pe toţi locuitorii? Piratule aceasta este o decizie sensibilă.

— Nu este mai sensibil felul tău ciudat de a vorbi? Deodată, nu mai eşti o slugă a colonelului? Am trecut prin grave momente în viaţa mea, dar nu am comis infracţiuni împotriva dreptăţii. Acum parcă sunt prins ca un jaguar, mă zbat dar nu găsesc locul de scăpare. Mi-aţi dat un pumnal, daţi-mi şi un cal bun, şi în câteva ore portughezul cu „lăncierii" lui cât şi indienii, vor auzi azi ultimul strigăt de luptă al piraţilor care luptă sub steagul meu. Nu îmi pasă de Panama, sau de bogăţia ei, piraţi mei luptă pentru dreptate, şi nu pentru pradă luată de la conaţionalii lor. Ei lupta pentru a stopa infracţiunile şi nedreptăţile făcute.

— Îţi acord încredere piratule. Este deja singura posibilitate de mântuire pentru Panama, în cazul în care cuvintele tale sunt adevărate.

— Eşti sigur, nu visez? întrebă Carlos Lezama, privind la ciudatul călău mascat, care îi deschise lanţurile şi îi va deschide şi

uşile. După ce îl eliberă îi spuse – vreau să-l prindeți pe colonelul portughez.

— Pe colonel îl vom captura gratuit, atunci când, piraţii mei , vor lichida „lăncierii" portughezului şi vom elimina indienii sălbatici care nu vor să se predea. Acum este timpul să plecăm, şi nu mă voi mai întoarce aici niciodată fiindcă sabia mea a fost, întotdeauna neprihănită, şi voi reuşii şi acum să zdrobesc inamicii Spaniei. Cine eşti tu, nu vrei să spui?

El privi atent spre pirat, parcă analizând întrebarea pusă, după care bătu din picioare, pentru a recupera circulația normală a sângelui, când stătuse jos discutând cu cei doi prizonieri.

— Vei afla, Black Pirate când va fi momentul. Şi, pentru prima dată, doresc noroc, unui pirat ca tine. Şi voi, căpitane Montemar. Crede-mă, mă voi întoarce. Haide, Black Pirate. Vom porni spre exterior, şi nu uitați, cât de repede să acționați asupra celor care vor să distrugă Panama.

— Celula în care rămase din nou singur Montemar rămase din nou în întuneric; dar în sufletul căpitanului domnea o mare şi intensă bucurie. El recunoscuse vocea călăului mascat…

CAPITOLUL X

După mască

Umbra mascatului, înainta încet dibuind prin întunericul subteranei. Carlos Lezama era din nou omul de acțiune, care reflecta din instinct înainte de începere a unei lupte. Nu mai era interesat, pentru moment, de identitatea mascatului, dorea doar să ajungă în afara cetății şi de a primi un cal bun.

La capătul coridorului, lumina zilei se infiltra prin grătarul ruginit al unei uşi. Mascatul se opri în fața uşii, folosind o cheie şi deschizând-o.

— De aici eşti afară, şi pe cont propriu piratule. Puteți ajunge cu uşurință la pădurea din apropiere… Cunoscând popularitatea de luptător îndrăzneț, pe care de fapt o meriți!

— Veți avea răspunsul nostru, în curând, mascatule. În termen de patru ore, primul grup avansat dintre pirații mei va intra în oraş. Dar mă tem pentru Blanca Viala şi Montemar. Ascultă-mă, mascatule, acum eu sunt cel care face planificarea. Aşteaptă aici în acest loc, în termen de patru ore, treizeci de oameni, în frunte cu *Hundred spanken.* Îți ordon să-i pui sub comanda căpitanului Montemar, şi astfel locuitorii palatului care mă interesează, să fie salvați de la răzbunarea pe care ar putea comite portughezul şi „lăncierii" lui. Între timp, voi ataca rebelii indieni cu restul oamenilor mei, după care voi veni în ajutorul lui Montemar şi a lui *Hundred* spanken

— Aici voi aştepta peste patru ore primul grup al oamenilor voştri, zise mascatul a spus ea, deschizând uşa. Tot aici există, legați cu lanțuri piratul tău negru şi cei doi tunari.

— Tichli şi cei doi tunari? Le voi administra… câte treizeci de lovituri de bici la fiecare pentru că a lăsat să fie capturat şeful lor.

Piratul Negru închise ochii atunci când lumina strălucitoare a soarelui îl lovi în față. Răsuflă aerul curat cu încântare, şi, lipindu-se de peretele cetății, privi dacă se vede vreo santinelă. Un „lăncier" făcea rondul său sus pe zidul cetății.

Carlos Lezama atent şi în linişte, traversă distanța care-l separa de o pădure din apropiere. Intră în vegetația luxuriantă şi grăbii ritmul paşilor… El se îndreptă spre cealaltă margine a pădurii, când văzu venind pe drum un „lăncier" călare.

— Cred că am găsit şi calul, zise Carlos.

Urcă pe trunchiul de stejar, şi se poziționă pe o creangă deasupra drumului pe unde trebuia să treacă soldatul. Când copitele calului anunțară trecerea pe sub copac, Piratul Negru, căzu în spatele soldatului călare.

Apucă cu o mână gura „lăncierului”, iar cu cealaltă încercă să-i tragă un pumn puternic în cap. Rezistența înverşunată a lăncierului portughez, care încerca să pună mâna pe mânerul unui pistol, îl obligă pe pirat să schimbe tactica. Scoase pumnalul, înfigându-l în pieptul „lăncierului”.

— Unul mai puțin, spuse piratul când soldatul căzu mort la pământ. Şi luând frâiele, porni în galop spre ascunzătoare.

Nechezatul în agonie, fu scos cu un ultim efort de calul cu care venise, la intrarea peşterii-adăpost. După care căzu mort iar Piratul Negru îşi trase picioarele, din scări căzând în picioare.

— Alarmă, santinelă! strigă Carlos Lezama, care intră în camera din peşteră. Treziți-vă, ticăloşi leneşi!

Cincizeci de piraţi se strânseră în jurul şefului lor, care le transmise să se pregătească de luptă.

— Vom lupta cu lăncierii colonelului Hugo d’Almeida şi cu indienii din tribul vrăjitoarei Olinda.

Un vuiet monoton de furie crescu în rândul piraților.

— Tăceți când vorbesc! Am reuşit să scap, dar în schimbul unei promisiuni. Şi când un pirat face o promisiune trebuie să o îndeplinească. Şi am promis că nu va rămâne nici măcar un singur „lăncier” în viață în Panama.

Piraţii nu vorbiră, doar au ascultat, dar şi-au exprimat aprobarea de a îndeplinii promisiunea făcută de şeful lor.

— Treizeci dintre voi, fără să cruțați caii, la ora opt, conduşi de *Hundred spanken* trebuie să ajungeți în partea de sud a palatului, lângă o uşă din spate, unde veți fi aşteptat de o persoană mascată. Vino, *Hundred spanken*.

Piratul cu fața desfigurată de cicatrici, îl urmă cu cel mai oribil zâmbet. Piratul Negru îl prinse de guler gecii de piele şi zise:

— Ai înțeles unde trebuie să mergi şi la ce oră trebuie să ajungi?

— În partea de sud a palatului, la o uşă din spate unde vom fi aşteptați de o persoană mascată, să ajungem până la ora opt când apune soarele.

— Tu cred că te-ai tâmpit, la ora opt seara nu există soare! Iar soarele apune în vest, şi la vest… nu este acea poziție pe care am

explicat-o.

— Exact, ai dreptate. Acolo, la poarta din spate, va aştepta un mascat.

— Nu intraţi în panică pentru că va purta o mască roşie. Urmează-l, că el este cel care m-a salvat. Şi te va duce, la ofiţerul care a venit să mă vadă într-o seară aici, pe care trebuie să-l asculţi orbeşte, ca şi pe mine. Ai înţeles ce am spus? Da, domnule... Şi prada? De asemenea, trebuie să o luăm?

— Boule?... Ai spus pradă? Nu este nici o pradă. O expresie de dezamăgire întunecă faţa plină de cicatrici al piratului. Nu te îngrijora!... Tu întrebi măgarul dacă vrea paie şi orz? Tu ar trebui să taci şi să asculţi, când eu vorbesc. Te interesează prada, nu că acel om mi-a salvat viaţa? Ce-ai face tu fără mine?

— Va fi o schimbare în viaţa mea, am promis că mor cu „lăncierii" portughezi, de gât fiindcă atunci nu aşi mai fi avut pe nimeni.

— Dar prada o veţi putea lua de la „lăncieri" şi cred că veţi putea lua şi caii din grajdul viceregelui. Are cineva nemulţumiri?

Piraţii se uitară unul la altul, nedumeriţi. Cine ar fi destul de nebun să nege că cea mai bună pradă, este şeful lui în condiţii de siguranţă?

— Nimeni, domnule, spuse încruntându-se *Hundred spanken*.

— Te-a cam luat valul, *Hundred spanken*... Vreau să aud acum copitele cailor în galop în vale.

Înarmaţi cu muschete, săbii şi pistoale *Hundred spanken* şi grupa condusă de el se îndreptară spre ţarcul unde aveau caii.

— Înainte! Şi să nu rămână un singur „lăncier" în picioare când ajung eu! Toţi să fie lichidaţi!

Un strigăt de război susţinut de către toţi, precedară plecarea rapidă a lui *Hundred spanken* şi cei treizeci de piraţi.

— Şi acum, a venit rândul meu, ca împreună cu ceilalţi douăzeci de piraţi să respectăm promisiunea. Ştia că acolo, pe muntele de lângă lagună sunt o sută de macaci. Ei sunt indienii din tribul vrăjitoarei Olinda. Ei folosesc săgeţi cu otravă din tulpini de plante. Aveţi grijă, curajoşii mei, şi îmbrăcaţi armura. Va fi cam grea, dar vor opri vârfurile săgeţilor otrăvite. Grăbiţi-vă!

În timp ce, cei douăzeci de piraţi îşi luau căşti grele şi armuri rigide, Piratul Negre îmbrăcă o armură florentină uşoară luată ca pradă de război, după care luă şi o cască. Deodată el fluieră brusc.

Îmbrăcaţi pe jumătate, piraţii s-au înghesuit să asculte ordinul

căpitanului lor.

— Tribul este acum adunat într-o dumbravă de pe munte, pentru a pregăti corpul Olindei înainte de înmormântare. Trebuie să-i atacăm şi să-i exterminăm. Ei reprezintă o ameninţare pentru cei doi prieteni din Panama şi pentru ai salva am fost şi eu salvat de către călăul mascat. Să ne grăbim ca să putem îndeplini promisiunea!

* * *

Quirtuan, vrăjitorul şef, în picioare se învârtea într-un dans ritmic şi vorbind cuvinte ştiute doar de el. În centrul esplanadei pe un suport din patru buşteni de stejar se afla culcat corpul vrăjitoarei Olinda…

Quirtuan păşii înainte, şi stând lângă corp mima lovituri cu pumnalul împotriva celui ce a ucis pe regina şi vrăjitoarea tribului său.

O gălăgie se auzi din mijlocul indienilor prezenţi. Quirtuan perora ameninţări şi blesteme împotriva celui care a cauzat moartea Olindei.

— Moarte striga el, acompaniat de hoarda de sălbatici aflaţi de faţă.

Ca zguduiţi de o frenezie de nebunie, tribul începu cu sărituri şi ţipete fluturând ameninţător arcurile şi săgeţile lor.

* * *

Timp de o oră, indienii au dansat, dansurile lor sălbatice în jurul cadavrului Olindei. O tăcere bruscă se lăsă atunci când un strigăt din apropiere, zgudui pe cei prezenţi. Unul dintre cei de pază, dăduse alarma… urmat de o lovitură de archebuză…

Zece indieni căzură pe teren, iar cei rămaşi în picioare reglau coarda, arcurilor, fixând câte o săgeată otrăvită.

Pe trei rânduri un grup de piraţi, atacară pe cei prezenţi strigând:

— Să salvăm Panama de la masacru.

Din spatele copacilor, piraţii au deschis focul asupra indienilor aflaţi pe esplanadă. Săgeţile trase de către ei se loveau de armurile piraţilor, iar cei care le trăgeau cădeau loviţi de gloanţele muschetelor.

În faţa celor care atacau masa compacta de indieni se afla purtătorul unei căşti care îl deosebea de cei care atacau. Cu sabia în mână, Piratul Negru începuse promisiunea sa de exterminare.

* * *

Hundred spanken urmat de cei treizeci de pirați îşi opriră caii aproape de locul indicat ca loc de întâlnire. Ei descălecară, şi cu paşi prudenți intrară în întunericul din pădure încercând să ajungă la locul unde erau aşteptați.

Apropiindu-se de marginea pădurii, *Hundred spanken* văzu în poarta din spatele cetății o torță... şi un mascat cu o mască roşie, care aştepta în deschizătura porții.

Când se apropiară le transmise:

— Suntem în întârziere. Oraşul va fi masacrat! La naiba! mormăi el. Înainte! Şi amintiți-vă ordinele primite de la şeful nostru!

Bărbatul mascat se trase din poarta deschisă, şi unul câte unul, cu armele în mâini pirații intrară în subterană. În partea de sus a galeriei luminate, căpitanul Montemar, cu sabia în mână, îi aştepta. El zâmbi când văzu fața sinistră a lui *Hundred spanken*.

— Mă recunoşti piratule? întrebă Montemar când mascatul dispăru.

— Da te recunosc... la naiba! Şeful meu, Piratul Negru, mi-a dat ordin să îți executăm toate ordinele. Deci ce avem... pentru seara asta.

— Vom porni la luptă. Zece dintre voi atacați santinelele, şi îi veți lichida. Zece îl urmați, pe *Hundred spanken* şi veți lichida pe cei de la punctele de control. Ceilalți zece, cu mine... Mă urmați oriunde mă duc.

Palatul era în linişte, şi brusc izbucniră strigătele de luptă, pistoale şi muschete trăgeau la unison, săbii cu săbii se ciocneau în sunetele lor metalice... Lupta începuse.

Vocea mascatului se auzi de la o fereastră a palatului:

— Căpitane Montemar! Grăbiți-vă!

Montemar porni ca din puşcă, spre la salonul de la etaj, sărind peste corpuri de „lăncieri". La intrarea în sala de la fereastra căreia strigase mascatul, Montemar deschise precaut uşa.

Cu un pistol armat, în picioare în mijlocul camerei, şi amenințând cu un pistol pe colonelul Bruno d'Almeida, se afla cel cunoscut ca mascatul, iar aproape de el era Blanca Viala.

Blanca Viala, aproape de mascat, tremura, când văzu intrând pe Montemar.

— Am lăsat pirații să se lupte cu bandiți acestei vipere, zise Montemar adresându-se direct mascatului. Dacă nu mă înşel, am o datorie de rezolvat cu acest mizerabil.

Pistolul mascatului era îndreptat tot spre Bruno d'Almeida.

— Mulțumesc, Excelență se adresă Montemar, cu o reverență, mascatului, vă mulțumesc cu recunoştință. Pregăteşte-te, d'Almeida. Şi tu, Blanca, te rog să te retragi. Este neplăcut să vezi cum voi ucide pe acest bastard trădător.

— Ea va rămâne aici, spuse ferm mascatul. Ea va privi pedeapsa binemeritată a celui prezent, ca judecător şi martor.

Bruno d'Almeida îşi trase sabia, balansându-i lama de oțel.

— Eu sunt un spadasin bun, şi nu voi muri de mâinile tale, Montemar. Poate da mâna celui care este acoperit cu o mască. Ți-e ruşine, probabil, să-mi arați fața, pe care o ştiu atât de bine?

Străinul, încet îşi trase masca de pe fața lui... şi Alonso tatăl Blancăi Viala, vicerege şi guvernatorul din Panama, privi spre portughez... Montemar, atent, deşi ştiuse cine este în spatele măştii, de când era legat în lanțuri, în subterană, fu atacat brusc de sabia portughezului. Dar simțul de bun spadasin, al lui Montemar, îl făcu ca printr-o mişcare rapidă, să oprească atacul perfid, dezlănțuit pe neaşteptate de portughez şi să-l transforme într-un contraatac din partea lui, împotriva lui Bruno d'Almeida care încerca să-şi arate toate talentele lui de bun spadasin.

* * *

Hundred spanken fu înjunghiat de către un ofițer al „lăncierilor". Nervos cu pumnii însângerați apucă mânerul pumnalului, aruncându-l în gâtul adversarului său. O goarnă se auzi în curtea vastă transformată, într-un câmp de luptă, şi îmbrăcați în armură, celălalt grup de pirați luară cu asalt restul, lăncierilor rămaşi, iar în fruntea lor era Piratul Negru.

— Moartea pentru aceste vipere, neobosiții mei! Doborâții, curajoşii mei!

Cincisprezece minute mai târziu, Carlos Lezama, rănit la frunte şi la coapsă se opri privind în jurul lui… *Hundred spanken* clătinându-se se apropie, acoperit de praf, sudoare şi sânge…

— Sa terminat, domnule. Am pierdut opt tovarăşi, şi există şapte care probabil vor rămâne fără picior, sau vor şchiopăta toată viața. Dar… nu am lăsat în viață nici un „lăncier”. Am respectat ordinul căpitane, pentru credința mea față de tine.

— Îți mulțumesc loialul şi curajosul meu prieten! Îți vei spăla gâtul la peşteră. În grajdul cailor este ascuns, un butoi cu cel mai bun vin.

— Ce facem cu prada luată de la „lăncieri”, domnule? întrebă încet *Hundred spanken*.

— O împărțiți voi, între voi cum credeți de cuviință! Ce mai aşteptați puteți să plecați toți. Voi veni şi eu, fiindcă nu pot respira aerul din Panama, până când nu sunt departe de acest loc.

— Pentru mine este… domnule, o problemă… Pe Tichli şi cei doi tunari? Nu i-am găsit.

— Găseşte-mi un bici cu nouă cozi, *Hundred spanken*. Voi găsi eu pe aceşti ticăloşi. Şi ofițerul Montemar? Unde este?

— El a urcat acolo la etaj, îi răspunse *Hundred spanken*.

Cu un bici lung din şapte curele, Carlos Lezama urcă pe scări în partea de sus a palatului.

În camera în care a intrat a găsit-o pe Blanca Viala, aplicând o batistă udă pe umărul sângerând al lui Montemar, care probabil că nu simțea durerea rănii, pentru că din ochii ei pleca spre el, iubirea, cel mai mare tratament.

În picioare, viceregele îşi pusese masca, când auzise paşii Piratului Negru.

— Mi-am ținut promisiunea mea, mascatule. Mă plec la picioarele tale, domnişoară Blanca.

Ea întinse mâna, şi, îndoindu-şi genunchii, Piratul Negru sărută degetele trandafirii ale tinerei.

— Vă mulțumesc din toată inima mea, Carlos Lezama, zise Raul Montemar, şi te rog să-mi ierți grosolănia şi jignirile aduse. Mă închin în fața ta, a eroismului tău şi al oamenilor tăi.

— Căpitanul, împreună cu oamenii lui merită toată lauda, pentru ajutorul lui şi felul în care a salvat Panama.

— Nu cine am fost sau sunt eu, ai pus întrebarea ce ai fost tu? o

întrebă Lezama. Eu... am avut rolul meu, am fost executantul, spuse Carlos Lezama. Tu ai fost, domnişoară, încurajarea spirituală şi sufletul întregii campanii. Sosirea şi implicarea ta, a fost atât de asemănătoare cu căderea unui înger, făcând ca demonii iadului, să dispară. Şi vorbind de demoni, unde este portughezul?

Montemar, zâmbind, îi spuse, după masă mare. Piratul fluieră încet văzând corpul lui Bruno d'Almeida străpuns de sabia lui Montemar.

— Ei bine, Panama acum este în este siguranță. Îți pot întoarce batista brodată, domnişoară. De acum înainte aparține omului care de acum înainte trebuie să aibă grijă să te apere şi să aibă încredere în tine, iar tu să-i oferi dragoste, mereu, cu toată ființa ta, pentru că este cel mai curajos, şi omul cel mai onorabil şi...

— Termină cu complimentele, Lezama, îl întrerupse Montemar, confuz. Şi ce faci cu acel bici?

— E un fel de giugiuleală pentru trei ticăloşi care au permis ca eu să cadă în capcana portughezului. Dar mai întâi aş vrea să sparg viceregelui propriul nas.

— Opreşte te rog! exclamă Montemar, speriat, privind spre viceregele mascat.

— De ce îl aperi? întrebă Piratul Negru. Te-a apărat viceregele când portughezul tea acuzat de trădare? Dimpotrivă, el a semnat să fii închis şi spânzurat. Dacă şi-ar fi făcut datoria ca un spaniol corect, nu aş fi pierdut opt dintre oamenii mei în luptă, pentru a salva Panama. Îmi pare rău pentru tine, Blanca Viala, dar eu nu-mi retrag cuvintele. Aş dori să pun biciul meu pe botul viceregelui. Nu-ți place ce vorbesc, mascatule?

— Da, de fapt, ai dreptate, recunoscu încet viceregele. Care credeți voi că ar fi recompensa viceregelui pentru serviciul dvs.?

— Să vedem... În primul rând, spune-mi, Montemar: Viceregele a refuzat fără scrupule, nunta ta cu fiica lui?

— Va fi de acord, răspunse mascatul. Am întrebat pe căpitan nu te-am întrebat pe tine, mascatule. Dar oricum, nu voi mai tolera această libertate, având în vedere că am spus că eu comand. Scoate masca acum.

— În curând, dacă îmi veți mai răspunde. Dar spune-mi: ce altceva vreți să cereți viceregelui?

— Doar un singur lucru. Dacă nu voi vedea că este, un om corect... va trebui să mă întorc din nou. Numai atunci, dacă am să

mă întorc, nu va scăpa nepedepsit.

— Poți arunca biciul tău, spuse viceregele, dând jos masca. M-am întors pentru a fi un alt om. Te îndoieşti?

Piratul Negru, nu a arătat nici cea mai mică surpriză. El doar zâmbi, înclinându-se uşor.

— Nu salut pe Alonso Viceregele, nu salut nici pe tatăl Blancăi Viala. Salut pe omul care a renăscut. Mi-am dat seama că, în cele din urmă, un miracol a avut loc în această după-amiază, atunci când luând lanterna mai condus pe culoar spre exterior.

— Ai ştiut… întrebă viceregele.

— Cine altcineva în afară de tine, fiindcă nici într-un caz un călău adevărat sau portughezul, nu ar fi făcut-o, putea să-mi ofere libertatea, şi se putea deplasa prin temnițele unor condamnați la moarte?

— Dă-mi voie să laud talentul tău, dl Lezama. Miracolul de care vorbeşti, este pentru că sânge din sângele meu nu putea mințI sau acționa cum a făcut. Şi fiica mea nu a putut mințI pentru că se asigurase că d'Almeida era un trădător. Avea încredere prea mult, în vrăjitoare, când m-a lăsat să merg împreună cu fiica mea. Ştiam că… departe de influența nocivă a vrăjitoarei… îmi puteam recupera o parte din vechile mele puteri. Apoi am auzit multe, domnule Lezama, când m-ai crezut călăul, şi mi-ați spus totul. Şi iată-mă smerit, îmi cer iertare, îmi pare rău. Mărturisesc să nu te-am rănit, domnule, ca să merit acum biciul.

O umbră de tristețe trecu pe fața viceregelui, apoi continuă:

— În această după-amiază, atunci când ai plecat, a fost ultima dată când am jucat rolul de prost, şi subjugat al vrăjilor. L-am invitat la cină pe d'Almeida, şi a reuşit să mă distreze, credea el bineînțeles, până când a fost aproape timpul pentru sosirea piraților tăi. Acum cer întăriri din Spania, şi voi trimite un rezumat regelui. El, cu mărinimia lui mă va ierta, pentru că eu nu am acționat cu rea-credință, doar sub influența poțiunii pe care am luat-o continuu, nemaiputând scăpa… Acum, domnule Carlos Lezama, guvernatorul vicerege al Panama vă stă la dispoziție când doriți.

Bătrânul termină, făcând spre Lezama o plecăciune adâncă. După care se grăbi spre pirat, oprindu-se în față lui, întinse mâna dreaptă şi îl forță să se ridice sus.

— Nu aşa, domnule! Nu uitați că eu poate nu sunt sincer, eu sunt un pirat, iar voi luptați împotriva piraților. Şi datoria ta

adevărată acum, fiindcă încă eşti vicerege, este să mă pui în lanțuri.

— Ai dreptate, domnule Pirat Negru spuse zâmbind viceregele. Sunt conştient de faptul că sunt încă o autoritate, dar un uragan mi-a schimbat sufletul, iar acel uragan eşti tu, un om, care mi-a lăsat pentru totdeauna cele mai frumoase amintiri, şi cea mai profundă recunoştință... Dar, atât cât voi fi vicerege, în numele Majestății Sale vă transmit: să nu treceți pe un drum paralel şi să vă schimbați ca om, pentru că vă dau cuvântul meu de onoare, că îmi voi face datoria mea, te voi aresta şi te voi spânzura.

— Asta îmi place, Excelență, zise Piratul Negru. Panama are din nou un vicerege spaniol.

— Acum vă ofer până la miezul nopții, autorizare de a circula liber. Nu veți fi capturați. Doar... doar viața vă va fi garantată în dimineața când fiica mea se va căsătorii. Dacă nimeni nu vă vede, dacă doriți puteți să participați la nuntă.

* * *

Clopotele sună voios, era un spectacol fără precedent, un spectacol grandios cu public din Panama. La capelă căpitanul Raul de Montemar se căsătorea cu Blanca Viala.

În partea de sus a turnului clopotniței, Piratul Negru, aşezat pe o margine de zid, dădu un ghiont amical în umăr lui Tichli, cubanezul negru, care zâmbi.

— El se căsătoreşte, Tichli. Şi totuşi, ei nu mă văd, nu ştiu că gândul şi duhul meu îi însoțeşte. Da, Tichli, nu îmi este ruşine să recunosc că sunt un romantic condamnat. În inima mea o orchestră de viori sunt în tăcere nu mă susțin sentimental... Încerc, să nu mă gândesc, dar nu pot. Sub clar de lună nopți întregi voi plânge fără lacrimi, după o iubire pură şi întreagă. Poate ea, Blanca, a fost femeia pe care o căutam... dar inima ei a fost deschisă pentru Montemar. Te uiți la mine de parcă nu ai fi înțeles, blestemat eşti Tichli, nu citi cuvintele pe buzele mele. Se pare că mai târziu, ticălosule, va trebui să-ți trag o bătaie de care ai reuşit să scapi în noaptea în care te-am scos din groapa de la subsol... Câte am promis? Treizeci şi cinci? Da, treizeci şi cinci de lovituri de bici. Dar cred că ai înțeles că sunt încă puține pentru a pedepsi prostia ta... treizeci şi cinci... Din tot sufletul, îi doresc vicontelui Raul Montemar, multă iubire, mulți copii şi mulți ani împreuna cu Blanca! Sunt prea... Să mergem, în curând va fi un nou vicerege un om excelent, un om fără prihană, curat şi drept...

Hei! strigă, Piratul Negru fluieră brusc, şi, alunecă în jos pe perete, urmat de Tichli.

Se apropiară de doi cai legați de un pom în apropiere, priviră îngânduraţi unul spre altul, şi în galop se pierdură în depărtare, spre prietenii lor, piraţii şi poate... spre noi aventuri!

Seria va continua cu alte episoade.
Procurați-le din timp.

CUPRINS

Mic rezumat..... 3

CAPITOLUL I Recepție la palat 4

CAPITOLUL II Țesătură de păianjen 11

CAPITOLUL III Piratul Negru 17

CAPITOLUL IV O batistă brodată..... 23

CAPITOLUL V Vrăjitoarea din lagună 30

CAPITOLUL VI Dirks, piratul englez 38

CAPITOLUL VII Doi bărbați față în față..... 45

CAPITOLUL VIII Voința viceregelui 53

CAPITOLUL IX În aşteptarea călăului 60

CAPITOLUL X După mască 73

CUPRINS 84